

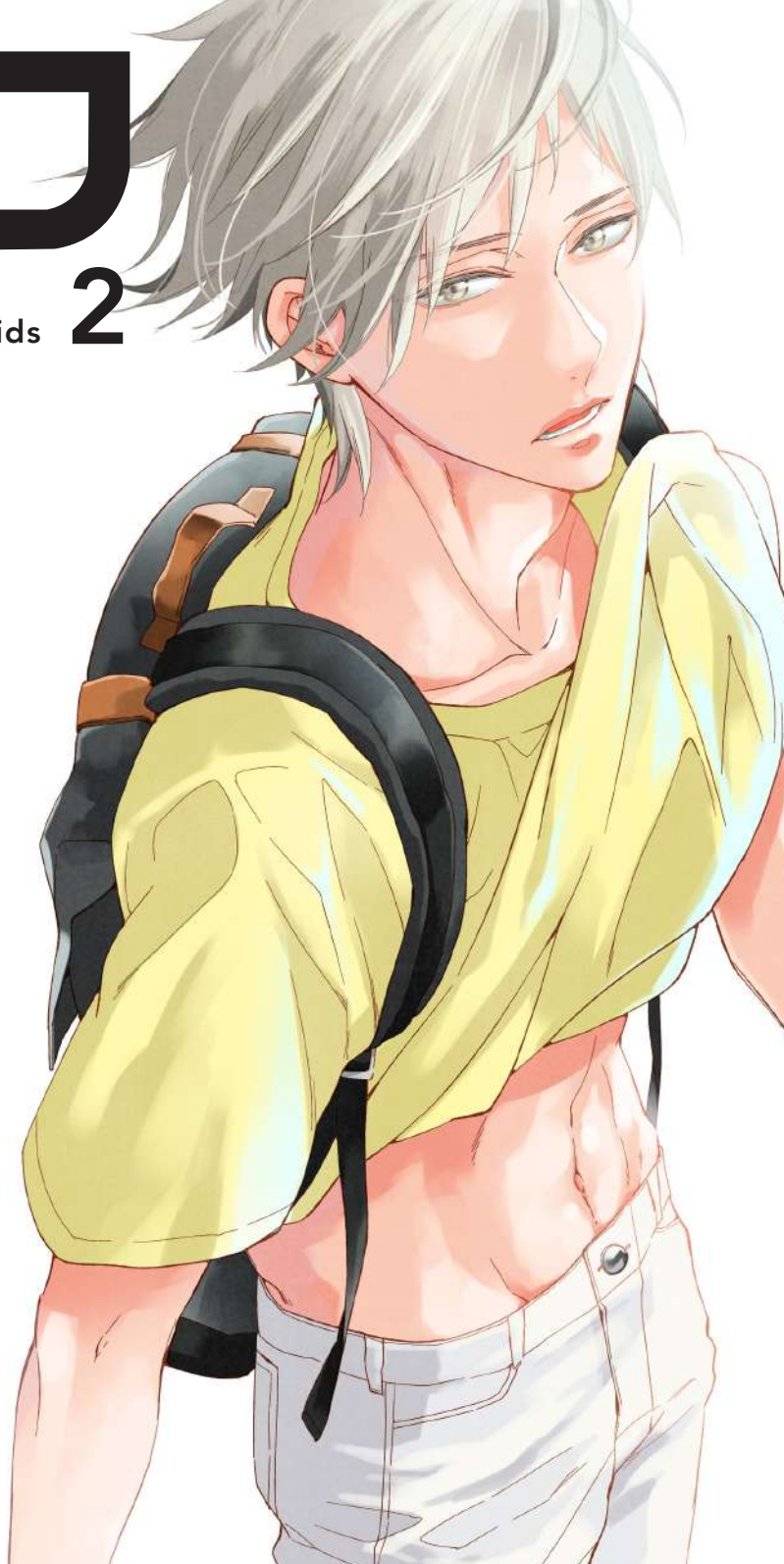
タコ

TOUGH: 2
Valentine Kids

Kaoru Iwamoto

Illustration: Bosco Takasaki

Translation: Neco Maid

TOUGH 2

Valentine Kids

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

Iwamoto Kaoru เขียน

Takasaki Bosco ภาพ

Neco Maid แปล

เรื่องราวนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง
ตัวละครไม่มีอยู่จริง
และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับสถานที่หรือองค์กรที่กล่าวถึงในเรื่อง

Contents

TOUGH Act.3

Double Trouble 8

TOUGH Act.4

Valentine Kids 109

How to ให้อาหารลิงน้อยที่ถูกตัด 209

Double Trouble

เวอร์ชันทาคามิ 243

After Words 260

Characters

ฮารุฮาดะ ชุน

ตำรวจรุ่นน้องของฮิบิชิ
เป็นเด็กหนุ่มใสซื่อ
มีชื่อเล่นว่าฮารุคุง

คามิคุระ ซากุระ

ภรรยาพี่ชายของฮิบิชิ
ซึ่งเสียชีวิตในหน้าที่
เป็นผู้ดูแลร้านอาหาร
ชื่อซากุระ

อิรามะ ซินโง

กราฟิกดีไซเนอร์ หน้าตา
สะสวยเพราะมีเชื้อชาว
รัสเซียอยู่หนึ่งในแปดส่วน
แต่ตัวตนที่แท้จริงกลับเป็น
เด็กหนุ่มที่แสนธรรมดา
หลังจากที่ได้พบกับฮิบิชิ
อีกครั้งก็กลายเป็นคน
เจ้าปัญหา Troublemaker
มาตลอด

คามิคุระ ฮิโบริ

ตำรวจประจำสถานีชิบูยะจูโอ เป็นคน
เข้มๆ ไม่กลัวใคร เคยเป็นเพื่อนสนิท
กับชินงิมาก่อน แต่หน้าร้อนของช่วง
มัธยมปลายปีที่สามเขาใช้กำลังกับ
ชินงิโดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม ทำให้
ความสัมพันธ์ต้องห่างเหินกันไป
โดยไม่มี การติดต่อกันเลยถึงแปดปี

นากาเสะ ทาคามิ

เพื่อนสมัยเรียนมัธยมของชินงิ
และฮิโบริ ย้ายกลับมาจาก
ต่างประเทศ เป็นเกย์

TOUGH Act.3
Double Trouble

บึงปอง บึงปอง บึงปอง

เวลาเลยตีหนึ่งเช้าวันจันทร์ สัปดาห์ที่สองของเดือนธันวาคม ผมกำลังนอนสลึมสลืออยู่ที่โซฟาถูกปลุกให้ตื่นเพราะเสียงออกตี่หน้าประตู ซึ่งดังรัวๆ อย่างไม่เกรงใจ

ตอนนี้พอมานึกดูแล้วก็สงสัย ทำไมตอนนั้นตัวเองถึงแสนซื่อยอมตื่นและหอบสังขารเดินไปถึงประตูได้ ถ้าตอนนั้นทำเป็นไม่สนใจและนอนต่อ... ก็คงไม่ต้องมานอนกอดหมอนที่เปียกปอนไปด้วยน้ำตาแห่งความแค้นใจแบบตอนนี้หรอก

ใช่ เพราะเสียงออกไรร้ายาที่ประตูคราวนั้นทำให้ผมหิวระมะชินใจต้องพบกับเรื่องยุ่งยากมากมายตลอดหนึ่งปีมานี้ —— เสียงแตรประโคมเพื่อเปิดฉากความหายนะส่งท้ายปีดังขึ้นแล้ว

1

หลังจากหมุนกุกุแจ ปลดโซ่คล้องและเปิดประตูออกไป คนที่ยืนขวางอยู่เบื้องหน้าผมเป็นผู้ชายตัวใหญ่สูงถึงร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร ท่าทางอ่อนล้าที่ปรากฏออกมาจากร่างกำยำในสูทสีน้ำเงินเข้ม ทำให้รับรู้ได้ถึงความตรากตรำของอาชีพตำรวจ

แต่แม้กระนั้น พอเจ้าตัวซึ่งดูเป็นผู้ชายดิบๆ สบสายตากับผมที่ยังคงตื่นไม่เต็มตาตื่นก็ขยับริมฝีปากหนาข้างหนึ่งขึ้นยิ้มถ้อยอย่างผู้อับน้ำร้อนมาก่อน จนดูไม่เหมือนคนที่เพิ่งจะผ่านวันเกิดปีที่สี่สิบเจ็ดไปได้ไม่นาน

“นอนแล้วหรือ นอนแต่หัวค้ำอย่างกับเด็กกอนามัย”

ทันทีที่เสียงทุ้มต่ำซึ่งผู้หญิงบางคนอาจจะคิดว่าเป็น ‘เสียงเซ็กซี่’ นั้นพูดแถมประชดออกมา สวิตซ์สัญชาติญาณการเอาชีวิตรอดในใจของผมก็

ติดไฟขึ้น จึงเขม่นตาจ้องมองกลับไปไบหน้าซึ่งยังไม่ได้โกนหนวดเคราให้
เรียบร้อย

“แต่หัวค้ำอะไรกัน! แล้วนายนะมีกุญแจห้องนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง
จะมากดออดให้เปิดประตูเพื่ออะไร!”

“ถึงจะเป็นคนเก่งแบบฉัน แต่จะให้ดึงโซ่เหล็กจนขาดก็ไม่น่าจะ
ไหวหรอกระ แล้วนายเองไม่ใช่หรือไงที่ชอบโมโหแล้วบอกให้กดออดเรียก
ก่อนเข้าห้องนะ?”

เขายกไหล่แล้วจึงถอดรองเท้าออกที่ทางเข้าหน้าห้องราวกับเป็น
เรื่องปกติ ก่อนจะเดินเข้ามาจนถึงห้องนั่งเล่นเองโดยไม่มีคำขอโทษแสดง
ความเกรงใจอย่าง ‘ขอโทษที่มารบกวนในเวลาวิกาล’ เลยแม้แต่บ่อย

ผมได้แต่ยกกำปั้นขึ้นและตะโกนใส่เขาซึ่งตัวสูงเกือบถึงเพดาน
ด้วยความโมโห

“ฉันหมายถึงเวลากลางวันต่างหาก”

สถานการณ์ที่เขามีกุญแจสำรองเข้าออกห้องผมได้ตามใจชอบ
ราวกับเป็นห้องของตัวเองก็แยกอยู่แล้ว แต่การถูกจู่โจมด้วยการกดออดเรียก
กลางดึกนั้นน่าโมโหยิ่งกว่า ทั้งนี้ต้นเหตุทั้งหมดเป็นเพราะผมโดนหมอนี่ยึด
เอากุญแจสำรองไป

(เหอะ...ตัดสินใจผิดชีวิตเปลี่ยน)

ใช่แล้ว ย้อนกลับไปเมื่อครั้งปีก่อน ตอนนั้นผมเข้าไปพัวพันกับ
คดีฆาตกรรมของแก๊งอันธพาลวัยรุ่นสองคนเข้า จึงทำให้ต้องมาพบกับเขา
คนนี้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนคู่แค้นกันตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย
—คามิคุระ อิบิคุปัจจุบันเป็นตำรวจดูแลสวัสดิการและความปลอดภัย
ของประชาชนที่สถานีตำรวจชิบูยะจูโอ ซึ่งจะไปแล้วนี่เป็นการพบกัน
หลังจากจบการศึกษาเมื่อแปดปีก่อน เพียงเท่านี้ก็โชคร้ายสำหรับผม
มากพอแล้ว แต่ที่ย่ำแย่กว่านั้น การที่เขาเอากุญแจสำรองห้องพักไปได้ก็
เป็นเพราะผมหาเรื่องใส่ตัวเองแท้ๆ

ตั้งแต่นั้นมาผู้ชายที่ไม่มีคุณสมบัติ ‘ความเกรงใจ’ อย่างที่คนญี่ปุ่นทั่วไปพึงมีก็เข้าออกห้องผมโดยไม่เลือกเวลาทั้งเช้าสายบ่ายเย็นเป็นว่าเล่นจนทำให้ชีวิตส่วนตัวของผมกลายเป็นดังเปลวไฟของเทียนที่ตั้งประจันหน้ากับสายลม...

ความจริงแล้วตอนที่ยังเป็นนักเรียน เราสองคนเคยอยู่หอพักกินนอนห้องเดียวกัน แต่มันก็ผ่านไปเกือบเก้าปีแล้ว แถมพวกเรายังมีเรื่องค้างคาใจจาก ‘คืนนั้น’ ในช่วงหน้าร้อนของมัธยมปลายปีที่สาม ที่น่าจะทำให้เราสองคนเลิกคบกันไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

‘ไมลี หลายสัปดาห์ก่อน หมอนี่ก็ช่วยผมให้รอดพ้นจากคดีที่นีสโมเดลซึ่งเป็นคลับหาคุ — แต่นั่นเป็นคนละเรื่องกัน

เอาเป็นว่าผมดันตกกระไดพลอยโจนจนต้องกลับมาพาดพิงกับเพื่อนคู่แค้นแต่เก่าก่อนอีกครั้ง ผมเองก็พูดไปหลายครั้งแล้วว่าใจจริงก็ไม่ได้อายากให้เป็นอย่างนี้เลย...

ขอให้ผมหนีพ้นจากเรื่องนี้สักทีเถอะ ผมพูดกับตัวเองแบบนี้ซ้ำทุกครั้งที่ต้องมายืนโดดเดี่ยวอยู่หน้าประตูทางเข้า แต่แล้วก็ได้ยินเสียงตะโกนมาจากประตูด้านใน

“นี่ ฉันขออภัยมันนี่หน่อยนะ”

เสียงนั้นทำให้ผมสะดุ้งจนตัวสั่นรีบหันกลับเข้าไปยังทางเดินหลักของห้อง 1LDK ซึ่งใช้เป็นทั้งที่อยู่อาศัยและที่ทำงาน

“อย่ามาแตะคอมโดยไม่ขออนุญาตสิ! ยังไม่ได้เซฟงานเลย!”

ผมตะโกนพลางรีบตรงเข้าไปที่คอมพิวเตอร์ พอจับเมาส์ได้ก็รีบกดปิดงานเลยเอาต์บีนจอและเซฟข้อมูลขึ้นคลาวด์ให้เรียบร้อย

ข้อมูลนี้เป็นเหมือนแหล่งข่าวแหล่งน้ำที่สำคัญสำหรับคนที่ทำอาชีพกราฟิกดีไซน์เนอร์อิสระอย่างผม ถ้าหากเขามาแตะอะไรเข้าจนทำให้งานเสียหายก็มีหวังชวดเงินค่าจ้างแน่ๆ

เพื่อความมั่นใจผมจึงปิดคอมเสียเลย ขณะที่กำลังถอนหายใจ

โล่งออกอยู่นั้น ก็รู้สึกถึงสายตาที่มองจ้องมา ผมจึงหันไปสบกับสายตาหนึ่งของฮิโบริคซึ่งนั่งอยู่ที่โซฟา

“งานกราฟิกแคลิป์ยี่สิบหน้า ถ้าทำหายฉันก็ข้อมูลให้ได้น่า เลิกเครียดได้แล้ว”

พอถูกเสียดสีด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำจากผู้ชายที่กำลังเอนหลังลงกับพนักเก้าอี้แล้ว ผมก็รู้สึกได้ถึงแรงกระตุกตุบๆ ที่ข้างขมับ

(ทำมาเป็นพุดวางท่าใหญ่โต! ก็แค่เก่งเรื่อง IT นิดๆ หน่อยๆ... เซอะ!)

ทั้งๆ ที่เป็นผู้ชายแต่กลับไม่เชี่ยวชาญเรื่องเครื่องจักรกลรวมทั้งพวก IT ถือเป็นปมด้อยที่สำคัญรองจากผิวขาวซีด ดวงตากกลมโตที่ไร้ความหมายและขนตาองยาวอันเป็นมรดกตกทอดทางสายเลือดจากตาหวดชาวรัสเซียทั้งหมดนี้สำหรับผมถือว่าเป็นจุดอ่อนที่สุด เพราะฉะนั้นเวลาที่โดนแตะเรื่องนี้ขึ้นมา ก็จะมีปฏิกิริยาต่อต้านมากเป็นพิเศษ

ผมจิกสายตามองเขม่น แต่ฮิโบริคกลับทำเป็นไม่สนใจ และใช้มือขวาทูปไปที่พนักพิงเบาๆ

“อีกอย่าง ที่ฉันบอกว่าจะขอยืมเมื่อก็คือเจ้านี่”

พอเขาชี้ไปที่โซฟาซึ่งกางเป็นเตียงนอนได้ ใบหน้าของผมก็กระตุกอีกครั้งด้วยเหตุผลอื่น

“...จะค้ำอีกแล้วหรือ?”

คู่แค้นพยักหน้ารับแทนคำตอบโดยไม่สะทกสะท้านกับสีหน้าที่แสดงออกว่ารำคาญอย่างเห็นได้ชัดของผมเลย พอหยิบบุหรี่ปาร์ลโบโรไฟแช็กซิปปี้และที่เขี่ยบุหรี่แบบพกพาขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วเขาก็พูดราวกับมีสิทธิ์อันชอบธรรมว่า “ขอยืมใช้สักพักใหญ่ๆ นะ”

“...พักใหญ่?”

ผมยิงขมวดคิ้วหนักขึ้นพลางเลื่อนสายตามองลงไปจึงเห็นกระเป๋าบอสตันวางอยู่ที่ปลายเท้าของฮิโบริค กระเป๋าใบนั้นค่อนข้างใหญ่จนดูเหมือน

คนที่กำลังจะออกเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ...

ตอนหมอนี้เข้ามา เขาถือของแบบนี้อยู่ด้วยหรือ? ผมอาจจะมึนงง เพราะเพิ่งตื่นก็เลยไม่ทันเห็นก็ได้

ปกติแล้วเขามักจะมีกระเป๋าเป้ หรือถ้ามีอย่างมากที่สุดก็แค่กระเป๋าใส่เอกสารที่ทำงานเท่านั้น ผู้ชายแบบนี้พอมีสัมภาระเป็นชิ้นเป็นอันขึ้นมา อย่างผิดปกติ ก็ทำเอาผมรู้สึกสังหรณ์ใจถึงลางร้ายบางอย่าง ผมจึงถามออกไปอย่างหัวงันใจ

“อะไรนะ ข้าวของสัมภาระนั้น...”

“ก็ชุดของใช้สำหรับพักผ่อนค้างคืนไง หมม เวลาตั้งสองอาทิตย์จะให้ใส่เสื้อผ้าชุดเดียวตลอดคงจะไม่ได้หรอก”

คำตอบของเขาหลังจากดีดฝ่าไฟแช็กชิบไปเปิดออกจนมีเสียงดังกริกนั้นทำให้ผมขมลูกซู้ไปทั้งตัวอย่างไม่ได้กล่าวเกินจริง

“สะ... สองอาทิตย์!?”

ผมร้องตะโกนเสียงหลง

“ก็ตั้งแต่คืนนี้ไปจนถึงปีนี่เลย มีประกาศว่าทางหอพักของสถานเมงุโระจะปิดซ่อมบำรุงเพราะอาคารเก่าเต็มที่—แล้วพวกชายโสดสามสิบกว่าชีวิตเลยถูกลอยแพให้แคว้งอยู่กลางลมหนาว ที่จริงก็ไม่ควรจะมาซ่อมในช่วงกลางฤดูหนาวแบบนี้ แต่ไม่นานมานี้ ท่อประปาเกิดแตกจนน้ำไหลนองพื้นไปหมด ส่วนห้องของฮารุ บานหน้าต่างก็เบียดจนปิดไม่ได้แล้ว”

ส่วนตัวแล้วผมรู้สึกดีกับนายตำรวจฮารุฮาระซึ่งเป็นลูกน้องสายตรงของฮิบิชิเพราะอย่างน้อยเขาก็เคยมีบุญคุณกับผม แต่ถึงอย่างนั้นผมในตอนนี้ก็ยังไม่สามารถเห็นใจเขาที่ตกอยู่ในสภาพซึ่งต้องผจญกับลมหนาวที่พัดเข้าห้องได้

(จะต้องอยู่ห้องเดียวกับสัตว์ป่าแบบนี้ตั้งสองอาทิตย์งั้นหรือ...?)

เป็นเพราะรู้สึกช็อกอย่างแรงขนาดที่มองไปทางไหนก็มีมิติไป

หมด ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะเป็นลมล้มไปทั้งๆ อย่างนี้ แต่ในฐานะลูกผู้ชาย ถ้าจะปล่อยให้ความรู้สึกที่รักษามาตลอดถูกรุกล้ำโดยไม่มีปากเสียง ก็ดูจะเสียศักดิ์ศรีไปหน่อย

คิดได้ดังนั้นผมจึงยึดไหล่ขึ้นให้ดูฝั่งผาย จากนั้นก็ยื่นตัวเข้าไปใกล้ ซิฟาและเถียงสุดชีวิต

“ถึงจะงั้นก็เถอะ ไม่เห็นจะต้องมาค้ำห้องฉันเลยนี่นา! ไปพักห้องอื่นที่ยังว่างหรือหาวิธีอื่นๆ ก็น่าจะ...”

“ห้องว่างที่ห่ออื่นให้พวกฮารุแล้วก็คนอื่นๆ ที่มาจากต่างจังหวัดไปแล้ว ต่อให้หาห้องว่างที่มีก็ไม่พอกับจำนวนคนทั้งหมด เลยให้พวกคนที่บ้านเกิดอยู่ในโตเกียวหรือจังหวัดใกล้เคียงกลับไปนอนบ้านตัวเองก่อน”

ฮิบิคิพูดจนบุหรี่ปาร์ลโบโรที่คาบไว้ที่มุมปากขยับขึ้นลงไปมาพลงหรือตาหลบคว้นบุรี

“งั้นก็กลับบ้านเกิดนายที่โยโกฮามะก็ได้นี่!”

พอถูกยึดเยียดทางออกให้ เขาก็ทำหน้ามุ่ยขึ้นมาทันทีก่อนที่จะหันหน้าหนีไปมองด้านข้าง แล้วพึมพำออกมาเบาๆ ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“...ก็มันไกล”

ช่างพูดออกมาได้! น่าเอาไปปล่อยให้มนุษย์เงินเดือนที่ต้องทนโหนรถไฟแน่นๆ ช่วงเวลาเร่งด่วนตั้งสองชั่วโมงเพื่อมาทำงานทุกวันรุมเอาไม้ทุบให้ท่วมเสียจริงๆ เลย! —แม้ว่าผมอยากจะตะโกนด่าด้วยความโมโหแค่ไหน แต่พอเห็นเงาแห่งความเจ็บปวดที่แฝงอยู่บนใบหน้าด้านข้างของฮิบิคิแล้วอารมณ์ร้อนของผมก็เย็นลง

ผมก็พอจะรู้อยู่บ้างตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมปลายว่าฮิบิคิกับครอบครัวไม่ค่อยจะลงรอยกันนัก (ถึงจะใช้คำว่าครอบครัวแต่แม่แท้ๆ ก็เสียชีวิตไปนานแล้ว ส่วนพี่ชายก็เสียชีวิตเมื่อเก้าปีก่อน ตอนนี้อยู่แค่พ่อคนเดียวเท่านั้น)

เขาไม่ค่อยอยากพูดถึงที่บ้านมาตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมต้น จะมีปัญหาเป็นพิเศษทุกครั้งถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับพ่อ... แต่ไหนแต่ไรจึงเป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนๆ ว่าห้ามพูดถึงพ่อของหมอนี่เด็ดขาด

(นี่ก็ผ่านมากกว่าแปดปีแล้ว... ยังไม่มีอะไรดีขึ้นเลยหรือไงกัน)

พอเสียบเพราะรู้สึกผิดที่บังเอิญไปแตะเรื่องต้องห้ามเข้า ฮิบิกิจิหันหน้ากลับมามองผมตรงๆ แล้วหัวเราะเบาๆ

“เป็นอะไรไปล่ะ เถียงไม่ออกแล้วหรือไง”

“ว่าไงนะ!”

ขณะที่ผมถึงตาจ้องเขากลับไปเพราะความโมโห ฮิบิกิจิกลับขยับหูที่ดูยังไม่หมดดีลงในที่เขี่ยหูที่แบบพกพาและใช้นิ้วชี้เกาคางเบาๆ

“กะจะแก้งิ้วป่วนสักชั่วโมงนึงแท้ๆ อดสนุกเลย —แต่ก็นะ ยังไงผลแพ้ชนะมันก็เห็นๆ กันอยู่แล้ว”

เสียงหัวเราะเขี่ยหยันที่ลอดออกจากมุมปากของชายตรงหน้า ทำให้ผมกั๊กฟันกรอดๆ พลังถลึงตามอง

ไม่น่าไปเป็นห่วงเรื่องมนุษยธรรมกับสัตว์ป่าแบบนี้เลย!

“ใครแพ้ใครชนะตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!”

พอเห็นผมอารมณ์พลุ่งพล่าน คู่อาฆาตก็หรีดตาลงเป็นเส้น

“ก็บุญคุณที่ช่วยจากความวุ่นวายก่อนหน้านี้ไง อย่บอกระว่าลืมนไปแล้วนะ? ที่สัญญาว่าจะชดใช้วันหยุดอันแสนมีค่าของฉันด้วยร่างกายทั้งวัน...”

“เปล่านะ ไม่ได้สัญญาแบบนั้นซะหน่อย!”

ผมรีบส่ายหน้าปฏิเสธอย่างแรงพร้อมทั้งถอยออกห่างจากสัตว์ป่าใส่สูทตรงหน้าหนึ่งก้าว

เหตุจากเรื่องวุ่นวายเล็กๆ น้อยๆ ของทีนส์ โมเดลซึ่งเคยทำงานด้วยกัน ทำให้ผมต้องขอความช่วยเหลือจากหมอนี่เมื่อหลายอาทิตย์ก่อน

การยอมเป็นหนี้บุญคุณผู้ชายคนนี้ เป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายพอๆ กับไปกู้เงินจากบริษัทเงินทุนผู้ผิดกฎหมาย แม้จะรู้ดีแต่ในตอนนั้นสถานการณ์มันบีบคั้นเสียจนไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว

(จะว่าไป ผมก็ไม่ได้พัฒนาไปจากเมื่อสิบปีที่แล้วเลยสินะ พอถูกไล่ต้อนจนมุมก็จะต้องมาร้องขอความช่วยเหลือจากหมอนี่ทุกที)

ช่วงแรกที่ตัดสินใจออกห่างจากหมอนี่ซึ่งเคยเป็นทั้งผู้ปกครองและเทพผู้พิทักษ์ไปเผชิญโลกคนเดียว ไม่ว่าจะทำอะไรก็เจอแต่อุปสรรคขวางกั้นทำให้หงุดหงิดใจและรู้สึกท้อแท้ แต่พอผ่านความผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่าก็พอจะมองเห็นแนวทางรับมือกับปัญหาขึ้นมาบ้าง พอได้เรียนรู้ก็ค่อยๆ เกิดความมั่นใจขึ้นมาว่าตัวผมก็ทำอะไรได้เอง ถึงแม้จะไม่มีหมอนี่คอยช่วยแต่ก็ผ่านมันมาได้ตลอดเป็นเวลาแปดปีแล้วแท้ๆ ——

แต่พอมาพบกันอีกครั้งก็กลับสู่สภาพเดิมไปง่ายๆ อย่างน่าสมเพช ผมทำเป็นอวดดีขีตขื่นแค่ช่วงแรก พอรู้ตัวอีกทีก็กลับมามากอยู่ในสภาพที่ขาดเขาไม่ได้อีกแล้ว รวากับเด็กที่เอาแต่เกาะชายกระโปรงแม่ เวลาที่กลัวหรือมีปัญหาอะไรเข้ามากระทบก็จะรีบหลบเข้าข้างหลังที่แข็งแรงนั้น...

“ซินใจ...”

อยู่ดีๆ ก็ถูกเรียกชื่อที่ข้างหูทำให้ผมตกใจจนผลออุทานออกมาเบาๆ ระหว่างที่ผมมัวแต่เฝ้าตำหนิตัวเองอยู่นั้นดูเหมือนว่าฮิบิจิจะลุกจากโซฟาและเดินเข้ามาจนใกล้

“อะ อะไร...”

ผู้ชายตรงหน้าเอามือกดไหล่ผมซึ่งทำท่าจะแดงตัวหนี เขายื่นหน้าเข้ามาจ้องตรงๆ

“ตัดสินใจได้แล้วหรือยัง”

“ตะ ตัดสินใจอะไร”

เขาพยักหน้ารัวๆ เมื่อได้ยินเสียงหลงของผมเมื่อตอนที่พูดขึ้นต้นประโยค

“จะไปที่เตียงตอนนี้เพื่อปลดหนี้ครั้งเดียวไปเลยหรือจะแบ่งชำระแบบให้ที่พักรักษาสองอาทิตย์ แน่แน่นอนว่าจ่ายครั้งเดียวมีดอกเบี้ยน้อยกว่านะ... ว่าไงล่ะ”

พอเห็นเขาพูดด้วยสีหน้าจริงจัง แล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนมาทำเป็นยิ้มอย่างมีเลศนัย เห็นดังนั้นผมจึงทิ้งน้ำหนักทั้งตัวเหยียบลงไปบนเท้าขวาของเขาอย่างแรง ——แต่ชายคนนั้นกลับไม่สะทกสะท้านเลยแม้แต่ขนคิ้วสักเส้น

“ต้องกินเนื้อให้เยอะๆ หน่อยนะ แบบนี้โดนลมพัดก็ปลิวแล้ว”

“หนวหนู!”

ให้ตายสิ... ไม่น่าทำตัวเป็นคนดีสำนักผิดกับคนแบบนี้เลย!

ผมนึกเจ็บใจภายหลังพลางสะบัดมือเขาออกแล้วหนีไปที่ทางเดินหน้าห้อง จากหน้าต่างของผมซึ่งหลบอยู่หลังประตูด้านใน เห็นหมอนี่กำลังถอดเนกไทออกด้วยท่าทางสบายๆ

“ขออาบน้ำหน่อยนะ”

เขาถอดเสื้อนอกพาดไว้กับที่พักรักษาแล้วปลดกระดุมคอเสื้อให้คลายออก พอ निक ล้วชายหนุ่มที่กำลังแกะกระดุมแขนเสื้อและเดินตรงเข้ามา ผมจึงค่อยๆ ก้าวถอยไปข้างหลัง

ขณะที่ใจหนึ่งก็หงุดหงิดตัวเองอยู่ว่าทำไมถึงต้องกลัวขนาดนั้น ร่างกายของผมกลับส่งสัญญาณเตือนโดยอัตโนมัติว่าให้หนีออกมา

เมื่อวันก่อน ระหว่างที่เถียงกันอยู่ดีๆ ก็ถูกขโมยจูบ ——ตั้งแต่นั้นมาผมก็ระแวงไอ้หมอนี่ไปเสียหมด แค่เข้ามาใกล้ในรัศมีหนึ่งเมตรก็ไม่ได้ กล้ามเนื้อทั่วตัวจะตึงเครียดจนทำอะไรไม่ถูก เอาแต่คิดวนเวียนว่า ‘อันตราย... ถ้าเข้าไปใกล้เขา ...อันตราย’ เหมือนกับสัญญาณเตือนภัยที่ดังขึ้นไม่หยุด...

ไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไรที่เห็นผมยืนตัวแข็งเอาหลังแนบกับผนังห้อง

ตรงทางเดินแคบๆ ตอนที่กำลังจะสวนทางกัน จู่ๆ อิบิคิก็หันมาแล้วเอามือ
ยันกับผนังห้องเสียงดัง บัง!

“...ฮึก...”

อิบิคิค่อยๆ ยืดแขนอีกข้างออกมาเพื่อมาล้อมผมซึ่งตัวหดลีบลง
จับพลัน แขนทั้งสองข้างของเขาทางด้านของผมเอาไว้จนหมดทางหนี และใช้
ดวงตาดำจับคู่ฉันนั้นจ้องมองลงมาจากระยะห่างไม่เกินสิบเซนติเมตร

(นะ นี่สินะคาเบะดงที่ใครๆ ก็พูดถึงกัน...)

สภาพราวกับกบที่กำลังถูกรู้อย่างจ้องมองแบบนี้จะให้หลบตาที่ไม่
ได้ เมื่อเห็นผมเอาแต่ตัวแข็งทื่อ และไม่กล้าสบตากับดวงตาเฉียบคมราวกับ
จ้องมองเหยื่อนั้นได้ อิบิคิจึงค่อยๆ โนมริมฝีปากเข้ามาใกล้

“...กลัวฉันหรือ?”

คอแห้งผากจนเปล่งเสียงตอบไม่ได้ ผมจึงผงกหัวขึ้นลงเป็นการ
ยอมรับ ผมไม่เหลือเรี่ยวแรงมาทำอวดเก่งอีกต่อไปแล้ว ก็มันน่ากลัวจริงๆ
นี่นา

ถ้าหมอนี่เอาจริงขึ้นมาละก็ ถึงจะขัดขึ้นหรือฮึดสู้แค่ไหนก็คงจะ
เอาชนะไม่ได้แน่ๆ ความพ่ายแพ้ที่ผมได้รู้ชัดเจندیแล้วจากวันหนึ่งในช่วง
ฤดูร้อนตอนมัธยมปลายปีที่สาม

แม้จะรวบรวมกำลังที่มีทั้งหมดแต่ก็ทำให้ผู้ชายที่กำลังจับตัวผม
อยู่นี้เขยื้อนไม่ได้เลยแม้แต่นึงมิลลิเมตร ——มันน่ากลัวเสียจนอยากจะ
ร้องให้ออกมา

วินาทีที่รู้ว่าไม่ว่าจะป็นน้ำตาหรือคำขอร้องก็ไม่อาจทำให้อึด
เพื่อนรักคนนี้เป็นใจได้นั้นก็เปรียบได้กับ ——ความสิ้นหวังที่มีถมิด

ทั้งถูกกระทำและยึดเยียดสิ่งที่ไม่เคยมาก่อน ——ราวกับเป็นช่วง
เวลาของการถูกรุกราน

ความร้อนรุ่มที่เข้ามาแผดเผาอยู่ข้างในตัว ต่างต่างจากดวงตาคู่ฉันนั้น

ซึ่งสะท้อนเป็นประกายอยู่ท่ามกลางความมืดประหนึ่งดวงจันทร์กลาง
ฤดูหนาวที่เย็นชาและหนาวเหน็บ...

ความเจ็บปวดในอดีตย้อนกลับมาอีกครั้ง ฮิบิคิใช้นิ้วมือลูบไล้แก้ม
ของผมซึ่งกำลังตัวสั่นเทา รวากับจะปลอบขวัญอย่างอ่อนโยนก่อนที่จะพูด
ออกมาด้วยเสียงหุ้มตุ๋นว่า

“ฉันเองก็กลัวนายเหมือนกัน ...ก็เหมือนกันนั่นแหละ”

“กลัวหรือ...?”

นายนะรี... กลัว?

เมื่อเห็นผมมองตาปริบๆ เพราะคำพูดที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน ฮิบิคิ
ก็หัวเราะออกมาเหมือนจะตำหนิตัวเอง

“แต่ว่านะ ถ้ามันแต่กลัวก็คงจะต้องหดหิวอยู่แบบเดิมไปตลอด
ชีวิต ——หรือไม่จริง?”

“...”

แม้จะถามมาอย่างนั้นแต่คนถามก็ไม่ได้หมายความว่าคาดหวังคำตอบ
เขาพยักหน้ายอมรับมันแต่เพียงฝ่ายเดียวแล้วเอามือวางลงที่ไหล่ขวาของ
ผมแล้วตบเบาๆ

“——ก็ตามนี้ ยังไงก็ขอขอบคุณสักสองอาทิตย์ก็แล้วกัน”

พูดจบก็ทิ้งท้ายด้วยคำว่า “ขอเยี่ยมผ้าเช็ดตัวนะ” เป็นการจบการ
สนทนา ผมได้แต่ยืนพิงผนังห้องและมองตามแผ่นหลังกว้างๆ ที่เดินตรงไป
ที่ห้องอาบน้ำ พอร่างใหญ่ๆ นั้นหายเข้าไปในห้องอาบน้ำแล้วถึงค่อยคลาย
ลมหายใจที่อดกลั้นไว้ออกมาจนหมด

“อะไรคือ ‘ก็ตามนี้’ กัน? มาพูดชมกันอยู่ได้”

ชินงิกำมือแน่นด้วยความขุ่นเคือง เพราะในตอนนี้ ‘เสียงตะโกน
ร้องของคนไข้แพ้’ ไม่ได้มีความหมายอะไรถึงขนาดที่แม้แต่เสียงน้ำจาก
ฝักบัวก็ยังกลบได้จนหมด

2

ครีมโกนหนวดฟองนุ่มละเอียด เขายับมีดโกนหนวดไปตามครีม
สีขาที่พอกล้อมใบหน้าอยู่อย่างชำนาญ บางครั้งก็เงยคางขึ้นหน้ากระจก
หรือเปลี่ยนมุมเพื่อตรวจดูว่ามีตรงไหนที่ยังโกนไม่หมดบ้าง ผมซึ่งเดินผ่าน
ไปใกล้ประตูห้องน้ำได้แต่แอบมองท่าทางแบบผู้ชายๆ กับไหล่กว้างๆ ด้วย
ดวงตาสะลิมสะลือ

เช้าวันใหม่หลังจากที่ผ่านการจุ่มดั่งคลื่นใหม่กระหน้าเมื่อกลาง
ดึกคืนวานนี้ เวลาเจ็ดโมงสามสิบนาที เข้าตู่แบบนี้สำหรับผมแล้วมันเป็น
เวลาที่ควรจะหลับสนิทอยู่

ใบหน้าของผมซึ่งสะท้อนอยู่ในกระจกห้องน้ำเหนือไหล่ในเสื้อเชิ้ต
สีขาของฮิโบรินนั้นขีดเผือดอย่างที่เคยเป็นบ้างในช่วงหลายปีมานี้ เดิมทีก็
เป็นคนผิวขาวอยู่แล้ว แต่เช้านี้ต้องบอกว่าเป็นสีใบหน้าที่ไม่ดีขึ้นเท่าที่แม่แต่
ซอมบี้ยังตกใจ

เหตุผลก็เป็นที่รู้ชัดอยู่แล้ว เพราะผมไม่ได้นอนเลยแม้แต่นิดเดียว
เดิมทีก็เป็นคนตื่นยากมากอยู่แล้ว ช่วงเช้านี้เองนี่แทบจะมีสภาพ
เหมือนปลาทวน่าเกลียดตื่นที่ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้แต่กลับต้องตื่นมาในเวลาแบบ
นี้ ก็เป็นธรรมดาที่จะมีอาการเหมือนซอมบี้

“...ไฉนวันนี้แปลกที่ตื่นเช้าได้เนี่ย”

ราวกับเพิ่งจะเห็นว่าผมยืนอยู่ข้างหลัง ฮิโบริทำตาโตผ่านกระจก
ก่อนจะขมวดคิ้วเขม็ง

“เป็นอะไรไปหรือ? สีหน้าไม่ดีเลย”

คิดว่าไอ้เรื่องทั้งหมดเนี่ย มันเป็นเพราะใครกันเล่า เพราะใครกัน!

ผมอยากจะตวาดใส่แต่ก็ไม่มีแรงมากขนาดนั้นจึงส่ายหน้าซ้ำๆ
ใช้สิ ถ้าเป็นผู้ชายธรรมดาที่จะโกนหนวดตอนเช้า มันคงจะงอก
ออกมาให้โกนเองสินะ... ผมได้แต่พริบปากเบาๆ แล้วหมุนตัวเดินเข้าห้อง
นั่งเล่นไป ผ่านม่านถูกเปิดออกจนสุดนำแสงแดดยามเช้าให้ส่องผ่านเข้ามา
เต็มๆ ทำให้ดวงตาที่อดนอนมาทั้งคืนรู้สึกแสบเล็กน้อย

“สะ... แสบตาจัง”

ผมล้มตัวลงนอนนิ่งบนโซฟาราวกับว่าตัวเองกลายเป็นแวมไพร์ไป
แล้ว

เมื่อคืนนี้ ระหว่างที่หมอนั้นอาบน้ำ ผมแอบเอาเบียร์จากตู้เย็น
สองกระป๋องเข้าไปไว้ในห้องนอน ด้วยความโมโหที่ไม่รู้จะไปลงที่ใครก็เลย
ดื่มคนเดียวไม่ยั้งจนหมด แต่ใจก็ยังไม่สงบจึงกลับไปห้องครัวอีกครั้ง แต่
ตอนนั้นก็เห็นว่าไฟในห้องนั่งเล่นเปิดแล้ว ผู้ชายที่เอาผ้าห่มคลุมตัวนอนอยู่
บนโซฟาซึ่งใช้แทนเตียงปล่อยลมหายใจออกมาอย่างสม่ำเสมอในยามหลับ
ผมจึงมองไปยังผ้าห่มที่คลุมตัวเขาไว้ก่อนที่จะหยิบเบียร์ออกมาจากตู้เย็น
อีกกระป๋องและกลับเข้าห้องนอนโดยไม่ลืมที่จะล็อกประตูให้เรียบร้อย

หลังจากที่ได้กลับมาพบกันอีก มีหลายครั้งที่ฮิปปีจะแวะมาค้าง
ที่ห้องผมโดยไม่บอกก่อน แต่เจ็อนไซตอนนั้นกับตอนนี้ไม่เหมือนกันแล้ว
ตอนนั้นหมายถึงก่อนที่ผมจะโดนขโมยจูบ——ก่อนที่หมอนี้จะเผยให้เห็น
สัญชาติญาณสัตว์ป่าที่ไม่ได้ถูกฝึกมาเป็นอย่างดีจนเหมือนสัตว์เลี้ยง
ทั่วไปออกมา

ว่าแต่ทำไมผมซึ่งเป็นเจ้าของบ้านถึงต้องเป็นฝ่ายขังตัวเองในห้อง
อย่างนี้ด้วยล่ะ คนที่จ่ายค่าเช่าก็เป็นผมนี่นา แล้วทำไมคนมาขออาศัยถึง
ได้มาทำตัวใหญ่โตกว่าล่ะ

ระหว่างที่ถือกระป๋องเบียร์ไว้ในมือข้างหนึ่งพลางบ่นกับตัวเองที่
อ่อนแออยู่นั้น จู่ๆ ก็นึกถึงดวงตาที่ฉายแววความต้องการของหมอนั้นขึ้นมา
รวมทั้งมือที่ยื่นเข้ามาลูบคลำร่างกาย และสัมผัสจูบอันร้อนแรงเริ่มหวนคืน

มาให้รู้สึกถึงมันอีกครั้ง แม้จะสะบัดหัวหรือเอามือตบที่แก้มสักกี่ครั้ง ภาพเหล่านั้นก็ไม่ได้จางหายไปเลย...

แม้จะกลับมานั่งนึกคำตอบอยู่ในห้องนั่งเล่นสว่างๆ แบบนี้ก็ยังเป็นปริศนาอยู่ แต่เมื่อคืนนี้ผมนึกกลัวอย่างจริงจังว่าอิบิเคียวจะเตะประตูจนพังแล้วเข้าจู่โจมใช้กำลังกับผมอีกก็ได้

พอกังวลหนักเข้าก็ถึงกับออกไปดูถึงห้องนั่งเล่นทุกสองชั่วโมง และทุกครั้งที่ยออกไปก็ต้องข่มความรู้สึกชั่ววูบที่อยากจะบีบคอผู้ชายที่กำลังนอนหลับสนิทอยู่อย่างลำบากยากเย็น —— และ สุดท้ายก็ไม่ได้นอนทั้งคืน (ต้องทนสภาพแบบนี้ไปตั้งสองอาทิตย์เลยหรือนี่ ...ตายแน่ๆ เลย)

อ้าว— ไม่ไหวเลย! ทำไมนะ พอรู้ตัวที่ไรก็เข้าล็อกหมอนั่นพอดีทุกครั้งเลย

ทำไมผมถึงอ่อนแอทุกครั้งที่ได้โดนหมอนั่นหลอกล่อ ทำไมถึงปฏิเสธเด็ดขาดไม่ได้เสียที ไม่สิ เป็นเพราะมีบุญคุณต่อกันอยู่... แต่เดิมทีมันก็เป็นบุญคุณที่ถูกวางแผนเอาไว้ล่ะ ตัวเองดันเปิดช่องว่างให้เขาเต็มไปหมด...จบสิ้นแล้ว ใจจริงๆ

ผมนึกคำตัวเองพลางซุกหน้าจมลงกับหมอน แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีมือมาแตะที่เส้นผมด้านหลัง

“เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า”

ปรายสายตาไปเห็นใบหน้าของต้นเหตุเรื่องร้ายๆ ทั้งปวง หนวดถูกโกนออกจนเกลี้ยงเกลาชวนให้ใบหน้าดูสดชื่น ยิ่งมองเห็นากระหิยมยัมย่องอย่างอารมณ์ดีนั้นผมก็ยิ่งรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน มีแต่ความหงุดหงิดที่พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง

“ไม่สบายอะไรละ”

ด้วยใจที่กำลังเดือดพล่าน ผมบัดมือหมอนั่นทิ้งอย่างไม่ไยดี

“ที่ดูป่วยอยู่นี้ก็เพราะไม่ได้นอนไง แถมยังเมาค้างด้วย แย่ที่สุด!”

“ถ้ายังมีแรงแบบนี้ คืนนี้น่าจะยังไม่ไหวนะ”

คงเพราะไม่อยากต่อปากต่อคำด้วย ฮิบิจิจึงทำเพียงโบกมือที่ถูกลมสะบัดทิ้งไปมา จากนั้นฮิบิจิก็หันตัวออกไปและเริ่มผูกเนกไทที่ห้อยอยู่รอบคอ

“คืนนี้?”

“ฮือ ตอนสามทุ่มมาที่ร้านเจ็ทตรงรปปงังได้ไหม”

เมื่อได้ยินเขาพูดชื่อร้านที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน ผมจึงถามซ้ำอีกครั้ง

“เจ็ทนี่ หมายถึงร้าน ‘JET’ นะหรือ”

“ที่รปปงังมีร้านอื่นที่ชื่อเหมือนกันอีกหรือไง”

“ไม่... ไม่มี”

ไม่มี แต่ ‘JET’ ที่รปปงังเป็นคลับหรูแหล่งรวมนักปาร์ตี้นิยมราตรีที่กำลังฮิตอยู่ตอนนี้ เป็นที่รู้จักกันทั้งดาราและคนในวงการบันเทิงชอบมาที่นี่ พอชื่อนี้ออกจากปากคนที่นี่ดูเหมือนจะเหมาะกับร้านอิชากายะ หรือร้านอาหารเล็กๆ อย่างหมอนี่แล้ว รู้สึกไม่เข้ากันอย่างแรง

“ทะ ทำไมละ”

เพราะแม้แต่แปลกใจกับความไม่เข้ากันนั้นจนลืมความเหนื่อยล้า ผมจึงเผลอลุกขึ้น แต่ตอนนั้นฮิบิจิมองไปที่นาฬิกาข้อมือแล้วพิมพ์เบาๆ ว่า “สายแล้ว” และฉีกเส้นอกกับกระเป๋ากเอกสาร

“ไม่มีเวลาอธิบายแล้ว”

เขาพูดแล้วเปิดประตูด้านในมุ่งหน้าไปยังประตูหน้าห้อง แต่ก็ไม่มีลิ้มที่จะหันมาย้ำอีกครั้งเพียงชั่ววินาทีเดียว

“สามทุ่มนะ อย่าลืมละ”

เขาเตือนย้ำโดยไม่รอคำตอบหรือถามความสะดวกของผมเหมือนเคย และปิดประตูชั้นใน

“รปปงัง... ริว?”

ผมพูดคนเดียวพลางค่อยๆ เลื่อนตัวลงนอนที่โซฟา พอเหลือตัวคนเดียวแล้วความเครียดที่เหมือนเชือกซึ่งถูกดึงจนตึงมาตั้งแต่เมื่อคืนก็

ผ่อนคลายลง ขณะหลับตาและเริ่มรู้สึกตัวหนักราวกับถูกโคลนทับ ในที่สุด
สมองก็ถูกปกคลุมด้วยแสงจางๆ และถูกดึงให้จมลงในบ่อแห่งนิรทราเพียง
ชั่วเวลาไม่นาน

คืนนั้น เวลาสองทุ่มห้าสิบนาที

ผมนั่งรถไฟใต้ดินสายฮิบิยะมาลงที่สถานีรูปปงจิ แล้วใช้ทางเดิน
ใต้ดินตัดผ่านไปทางตึกโตเกียวมิดทาวน์ และขึ้นมาเดินบนทางปกติมุ่งหน้า
ต่อไปยังถนนโนงิซากะ ย่านชินจูกุมาอะที่ผมอยู่ก็มีชาวต่างประเทศอาศัย
อยู่เยอะ แต่เพราะแถวนี้มีทั้งสถานทูตและสำนักงานของกองทัพอเมริกัน
มีทั้งออฟฟิศบริษัทต่างชาติรวมกันอยู่หลายแห่ง จึงมีชาวต่างชาติอยู่แถวนี้
ไม่น้อยไปกว่ากันเลย และเมืองที่เต็มไปด้วยสีสันของคนจากนานาชาตินี้
จะเริ่มเปิดม่านแห่งสีสันยามราตรีจริงๆ ในเวลาหลังสามทุ่มไปแล้ว

แม้จะเป็นวันทำงานแต่ก็มีคนออกมามากมาย ผมอยากจะถอน
หายใจออกมาแต่ก็ต้องกลืนความรู้สึกนั้นลงไปและพยายามก้มหน้าเดิน
ให้ชิดริมทางที่สุดเพื่อฝาคความวุ่นวายจอแจของผู้คนที่ผมไม่ชอบ

เมื่อเช้านี้ ทันทีที่ไม่เห็นตัวฮิบิคิมกึนอนหลับสนิท และหลับเป็น
ตายอย่างนั้นทั้งวันจนคอกที่แห่งผากส่งสัญญาณให้ตื่นเมื่อเลยเวลาสี่โมง
เย็นไปแล้ว คงเป็นเพราะนอนบนโซฟาต่างๆ อย่างนั้นตอนตื่นขึ้นมาเลย
รู้สึกปวดหัวข้างหนึ่งตุบๆ ผมจึงรีบไปแช่ตัวในน้ำร้อน จากนั้นก็จัดการอุ่น
พิซซ่าแช่แข็งซึ่งเตรียมไว้กินเป็นอาหารทั้งเช้า สาย บ่าย เย็น รีบทำงานที่
ใกล้ถึงกำหนดส่งให้เสร็จ ——แค่ส่งอีเมลถึงลูกค้าเพียงข้อเดียวเซ็ม
นาฟิกาที่ซื้อเวลาสองทุ่มพอดี

ถ้าออกไปตอนนี้ก็จะถึงร้านที่นัดไว้ตามเวลาเป๊ะๆ แม้ผมจะรู้สึก
ขัดใจที่ต้องก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งหมอนั้น แต่ก็อยากรู้เหตุผลที่หมอน
นั้นชวนไปคลับที่รูปปงจิ... ผมคิดอยู่ครู่ใหญ่แต่ก็คิดว่าเอาเสื้อดาวนัมแจ็กเก็ต
มาใส่ เมื่อมาจุดไฟความอยากรู้อยากเห็นกันขนาดนั้นแล้วถ้าไม่ได้คำตอบ
ล่ะก็คืนนี้คงจะนอนไม่หลับแน่ๆ

“...ฮึดเขี้ยว”

หลังจากจามออกไปก็รู้สึกตัวสั่นด้วยความหนาว ผมจึงขูดยิบเสื้ออ
ดาวน้แจ็กเกิดขึ้นจนถึงคอ

“หนาวจัง...”

พยากรณ์อากาศบอกว่าฤดูหนาวปีนี้จะไม่หนาวมากนัก แต่ก็เป็
นธรรมดาที่ช่วงกลางคืนของกลางเดือนธันวาคมแบบนี้อากาศจะหนาวเย็น
ผมห่อตัวและรีบก้าวเท้าเดิน ร้านที่จะไปนั้นอยู่ชั้นใต้ดินของอาคารแบ่งให้
เช่าซึ่งอยู่ฝั่งทางเดินด้านในของถนนใหญ่ ทั้ๆ ที่เมื่อครึ่งปีก่อนผมเคยมา
เลี้ยงฉลองหลังจากที่ทำงานเสร็จที่นี่ครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังเดินหลงไปบ้างเล็ก
น้อย

ในที่สุดก็มองเห็นอาคารแบ่งให้เช่าที่เป็นเป้าหมายแล้ว ผมเดิน
ลอดทางเข้าตึกเก่าๆ ซึ่งมองเผินๆ ไม่ได้ต่างจากตึกทั่วไป จากนั้นก็เดินลง
บันไดที่มีแสงสว่างสลัวๆ จนมาถึงชั้นใต้ดิน 1 ก็ชนกับประตูเหล็กที่เขรอะ
ไปด้วยสนิมสีดำเข้า พอเพ่งมองให้ดีจึงเห็นว่าที่ประตูมีป้ายโลหะอันเล็กๆ
สลักตัวอักษร ‘JET’ ติดอยู่ แบบนี้ถ้าไม่มีคนพามาก็คงจะหาไม่เจอแน่ๆ ผม
ดันประตูหนักๆ บานนั้นให้เปิดออกด้วยความรู้สึกที่ไม่ต่างจากครั้งที่แล้ว

อีกด้านของประตูมีที่ฝากของและพรอนต์ต้อนรับ ผมแสดงเลข
ประจำตัวและสแกนตรวจค้นร่างกาย จ่ายค่าบริการและฝากเสื้ออดาวน้แจ็ก
เก็ที่นี้

หลังจากนั้นก็เดินลงบันไดไปอีก พอเดินลงบันไดมืดสลัวที่มีแต่
แสงไฟติดผนังสีส้มไปเรื่อยๆ ก็เริ่มรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนเป็นจังหวะ ตึง
ตึง มาตามผนังห้อง เมื่อถึงสุดทางก็ผลักประตูสีดำให้เปิดออก พลันเสียง
ดนตรีอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์กับแสงเลเซอร์ก็สาดส่องทะลุออกมา

เงาของผู้คนที่กำลังขยับร่างกายไปตามจังหวะแสงและเสียงเพลง
กลิ้งนุหรี่ปนไปไปกับกลิ่นน้ำหอมไม่เหมือนที่อื่น พอยืนมองไปรอบๆ ร้าน
ได้สักพักสายตาาก็เริ่มชินกับความมืด

เอกลักษณ์ที่เห็นได้ชัดที่สุดของ 'JET' ก็คือ การจัดโต๊ะนั่งเรียงกัน เป็นรูปวงกลมล้อมรอบดีเจและแดนซ์ฟลอร์ซึ่งอยู่ติดกันเอาไว้ ที่นั่งแต่ละ โชนจะถูกออกแบบให้มีจุดเด่นแตกต่างกันไป ลูกค้าเลือกนั่งและจับกลุ่ม อยู่กับเพื่อนๆ ได้ตามชอบ ด้านบนของชั้นใต้ดิน 1 เป็นห้องวีไอพี เห็นว่า ใช้เป็นที่สำหรับเลี้ยงฉลองหลังจบงานคอนเสิร์ตของนักดนตรีหรือพวกคน จากสถานีโทรทัศน์เสียเป็นส่วนใหญ่

ถ้าเป็นช่วงสุดสัปดาห์ที่ร้านจัดอีเวนต์ ด้านในร้านจะค่อนข้าง แออัด แต่วันนี้เป็นวันทำงานจึงมีลูกค้าอยู่บนฟลอร์เพียงหกสิบเปอร์เซ็นต์ เท่านั้น

เมื่อมองไปรอบๆ แล้วไม่เห็นฮิปปีดี ผมจึงเดินตรงไปที่บาร์ เคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่มมาก่อน

“เอ่อ ขอเบียร์ไฮการ์เด็น”

หลังจากรับขวดเบียร์สัญชาติเบลเยียมทำจากข้าวสาลีมาแล้วก็ รู้สึกตัวว่ามีคนตบไหล่จากด้านหลัง ผมหันไปมองเพราะคิดว่าคงเป็นฮิปปีดี แต่คนที่ยืนอยู่กลับเป็นชายต่างชาติผิวขาวสองคนซึ่งผมไม่รู้จัก บริเวณ ไหล่และหน้าอกของเสื้อยืดที่แทบจะปรือออกมา นั้นทำให้ว่าเป็นคนมีกล้ามเนื้อกำยำ ผู้ชายตัวโตที่มีรอยสักอยู่เต็มท่อนแขนซึ่งดูใหญ่ราวกับท่อนซุง รัวภาษาอังกฤษใส่ ทำเอาผมได้แต่ยืนงงอยู่เฉยๆ

เรื่องทำนองนี้เป็นเพราะรูปร่างหน้าตาที่ได้จากบรรพบุรุษแท้ๆ ผมเลยต้องมาเจอสถานการณ์ไม่คาดฝันอยู่เป็นประจำ แต่ถึงรูปลักษณะ ภายนอกจะดู ‘ไม่เหมือนคนญี่ปุ่น’ แค่นั้น ผมก็เป็นคนญี่ปุ่นที่เกิดและ โตในญี่ปุ่นนี่ แถมยังเข้าใจแต่ภาษาแม่อย่างภาษาญี่ปุ่นเท่านั้นด้วย

ผมฟังบทสนทนาของพวกกล้ามเนื้อใหญ่ที่เข้ามาตีสนิทไม่เข้าใจเลย แม้แต่น้อย ระหว่างที่พยายามหาโอกาสบอกพวกเขาว่าตัวเองพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ จู่ๆ พวกนั้นก็เข้ามาตึงแขนผมไป

“เอ๊ะ ...เอ๊ะ เตียวลี!”

TOUGH Act.3 Double Trouble

ผมถูกลากให้ขึ้นไปบนพลอร์ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะมาชวน ‘เดิน’
แยแล้ว ใจคิดว่า “ผมรอเพื่อนอยู่” นี่พูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอะไรนะ

ระหว่างที่กำลังทำอะไรไม่ถูก จู่ๆ พวกกล้ามใหญ่ก็หยุดเดิน จมูก
ผมเลยชนเข้ากับกล้ามเนื้อหนาๆ นั้นอย่างจัง

“โอ๊ย ...เจ็บ”

ผมเงยหน้าขึ้นมองพลางเอามือลูบจมูกที่รู้สึกเจ็บ แต่แล้วก็ต้อง
ร้องอุทานออกมา

เพราะเห็นคนใส่เสื้อเชิ้ตกับเนกไทที่คุ้นตาเป็นอย่างดีกำลังยืนอยู่
เบื้องหน้าของพวกกล้ามใหญ่

“ฮิปปี้!”

แม้ความหนาของตัวจะเป็นรองแต่ความสูงนั้นไม่ด้อยไปกว่ากัน
เลยแม้แต่น้อย สายตาเฉียบคมแบบฉบับของตำรวจที่ซ่อนยังงี้ก็ไม่มิดของ
ฮิปปี้ทำให้พวกกล้ามใหญ่ตกใจกลัว และผมต้องแปลกใจในทันทีหลังจาก
นั้นเพราะเสียงพูดภาษาอังกฤษอันคล่องแคล่วจากปากของเขา

เอาจริงหะ! ...เจรจาเป็นภาษาอังกฤษได้หรือเนี่ย?

‘ไม่ว่าฮิปปี้พูดอะไรบ้าง แต่ฟังจากน้ำเสียงแล้วผมคิดว่าไม่น่าจะ
ใช่คำเจรจาที่เป็นมิตรเท่าไร’ สุดท้ายพวกกล้ามใหญ่ก็ทำตัวสับสนและถอน
ตัวไปในที่สุด ผมมัวแต่มองตามพวกกล้ามใหญ่เดินคอคดจากไปจนฮิปปี้
เข้ามาคว้าไหล่ผมและจับให้หมุนตัวเผชิญหน้ากัน

“ทำไมถึงปล่อยให้พวกมันมาจับละ ถ้าพูดไม่ได้ก็ต้องทำท่าทาง
ไม่ชอบใจออกไปสิ!”

ถึงจะถูกขมวดคิ้วใส่เพราะความโมโห แต่ผมก็ยังรู้สึกช็อกกับ
วัฒนธรรมต่างชาติอยู่

“นะ นาย ภาษาอังกฤษ...”

“แค่ภาษาอังกฤษ เวลาสถานการณ์บังคับแม้แต่นกแก้วมันยังพูด
ได้เลย”

พอได้ยินคำตอบที่หาความหมายไม่เจาก็ยิ่งทำให้ผมงมงมากขึ้นไปอีก แต่แล้วก็รู้สึกว่รอบๆ ตัวเริ่มอื้ออิ่งและวุ่นวาย

ผมมองตามสายตาของฮิบิชิไปยังทางเข้าจึงได้เห็นกลุ่มคนแต่งตัวโดดเด่นเดินเข้ามา

พวกเขามีประมาณหกคน ดูโดดเด่นเพราะมาจากหลากหลายเชื้อชาติ ทุกคนต่างกันทั้งสีผิว สีผม รวมทั้งทรงผมและรสนิยมการแต่งตัวก็ไม่เหมือนกันเลย มีเพียงอย่างเดียวที่เหมือนกันก็คือแต่ละคนดูมีสไตล์และทันสมัย (เป็นนางแบบ? หรือว่านักดนตรี?)

มาเลี้ยงปิตงานแฟชั่นโชว์หรือไงนะ หรืออาจจะป็นวงดนตรีที่มาจัดการแสดงในญี่ปุ่นแล้วแอบออกมาเที่ยว หนึ่งในนั้นมีชายชาวเอเชียที่แต่งตัวมีสไตล์เป็นเอกลักษณ์กำลังมองไปรอบๆ จากนั้นก็โบกมือมาทางนี้ราวกับเจอคนที่กำลังมองหาอยู่

(...เอ? เขาโบกมือให้ใคร)

ไม่ได้มองหาฉันแน่ๆ ฉันเลยหันไปมองด้านหลัง แล้วก็ต้องสะดุ้งที่เห็นฮิบิชิกำลังยกมือขึ้นข้างหนึ่งเพื่อโบกตอบ ‘เขา’ คนนั้น

(นายเองหรอะ!)

แล้ว ‘เขา’ คนนั้นก็วิ่งเฉี่ยวผมไป ทำเอาผมตกใจจนตาเกือบถลนออกมา —— จากนั้นเขาก็กระโจนเข้ากอดฮิบิชิ

“ฮิบิชิ คิดถึงที่สุดเลย!”

วินาทีที่ได้ยินเสียงแหบๆ และน้ำเสียงที่ไม่เหมือนใครนั่นเอง ความทรงจำของผมก็ผลิบานออกราวกับดอกไม้และส่งเสียงร้องออกมา

“ทะ... ทาคามิ!?”

‘เขา’ คนนั้นหันมองตามเสียงและกรี๊ดร้องดังลั่นทั้งที่ยังกอดคอฮิบิชิไว้

“ชินใจ!? ตายจริง ...นี่นายจริงๆ หรือ~?”

ผมคำซอขยสั่น คิ้วโก่งเป็นรูปคันธนูซึ่งถูกเขียนไว้อย่างดี ตาสองชั้น

ช่วยส่งให้รูปหน้าคูโอดเคน ไผ่ใต้ตาเพิ่มเสน่ห์ให้ใบหน้า ชุดสูทสีดำพิดแนบตัวขับแน่นให้เห็นรูปร่างสมส่วน

รายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ แม้จะผิดไปจากที่จำได้ แต่ออว่าความเป็นตัวของตัวเองที่แผ่ออกมาจากรูปร่างผอมเพรียวนั้นเป็นเพื่อนคู่รักคู่แค้น ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมทั้งต้นและปลาย นากาเสะ ทาคามิแน่นอน เขาโตที่อเมริกาจนถึงอายุสิบปีแล้วกลับมาอยู่ญี่ปุ่น พอมัธยมปลายปีที่สองเขาก็ย้ายกลับไปเรียนที่ลอสแอนเจลิสแล้วต่อมหาวิทยาลัยที่นั่น วันนี้ผมพบเขาอีกครั้งจากที่ไม่ได้พบกันมาเป็นสิบปี ก่อนที่จะแยกย้ายกันไป พวกเราสามารถคุยด้วยกันแทบจะตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเป็นเวลาห้าปีเต็มๆ เขาก็เหมือนอิบิชิ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เขาก็ไม่ใช่คนที่ผมจะลืมได้อย่างเด็ดขาด

“อะไรนะ พวกนาย สุดท้ายก็กลับมาคบกันอีกหรือไง”

ทาคามิซึ่งคงจะหายตื่นตื่นที่ได้พบกับผมอีกครั้งแล้วเอามือเท้าเอวและมองมาที่ผมกับอิบิชิสลับกันไปมา

“จะว่าคบกันก็...”

ทาคามิมองมาที่ผมซึ่งปรายสายตาไปทางอิบิชิพลางอีกอึก

“นี่ ยังน่ารักเหมือนเดิมเลยนะ ผิวทังนุ่มทังใสด้วย”

ความรู้สึกที่ไม่ได้พบกันสิบปีมีแค่นี้เองรี? ผมพูดเชิงแซะกลับไปอย่างนั้น แต่แล้วคิ้วบางๆ ของทาคามิก็ขมวดเกร็งและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ผมอย่างโกรธๆ ก่อนที่จะกอดผมแน่น เขาเออแถมเข้ามาใกล้ บอกผมว่า

“จริงๆ เลย เด็กคนนี่! ซอบทำให้เป็นห่วงอยู่เรื่อย”

เพราะอยากลืมนาคามิคุระ อิบิชิ ——เพียงแค่ว่าผลนั้นทำให้ผมต้องตัดขาดการติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้นทุกคนหลังจากเรียนจบ เรื่องนี้อาจได้ยื่นไปถึงหูกาคามิซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลก็ได้ พอคิดว่าทำให้เพื่อนเก่าที่ย้ายไปอยู่อเมริกาต้องเป็นห่วงตัวเองแล้วก็รู้สึกผิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

แม้จะคิดอย่างนั้นแต่จะให้พูดออกมาต่อหน้าฮิโบริก็หน้าอายเกินไป
ผมจึงพูดกลับเกลื่อนไปว่า

“พวกนายติดต่อกันมาตลอดเลยสินะ?”

“ฮิโบริคะไม่เอ็นชากับนายนี่ แต่ที่จริงก็ไม่ได้ติดต่อกันบ่อยนัก
หรอก ช่วงเรียนมหา’ลัยเขามาเรียนต่อที่แอลเอตั้งสองปี หลังจากนั้นพอ
มีวันหยุดยาวก็ไปเที่ยวที่โน่นด้วยกันบ้าง ใช่มั้ย?”

“...เออ”

ฮิโบริขานรับง่ายๆ เมื่อถูกทาคามิหันไปถาม แต่ผมกลับรู้สึกแปลกใจ
“เรียนต่อ?”

“ใช่แล้วละ ไปเรียนต่อด้านสถาปัตยกรรมที่ UCLA ตั้งสองปี เห็น
ตั้งใจเรียนขนาดนั้นก็คิดว่าจะทำอาชีพสายนี้แต่พอกลับญี่ปุ่นดันกลายเป็น
เป็นตำรวจไปซะได้... เป็นผู้ชายที่เข้าใจยากซะจริงๆ”

สองปี... ก็เลยพูดภาษาอังกฤษได้สำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา
จริงสิ เมื่อครู่นี้ที่เขายกบอกว่า ‘เวลาสถานการณ์บังคับ’ ก็คงจะหมายถึงตอน
อยู่ที่โน่น

ดูเหมือนการนีกทบทวนเรื่องราวจะเป็นการกระตุ้นให้ผมตรงจำ
ก่อนหน้านั้นฟื้นคืนกลับมาอีกครั้ง ว่าแต่ฮิโบริเคยบอกว่าเขาอยากทำงาน
เป็นสถาปนิกหรือเปล่านะ

ผมนึกถึงชั้นหนังสือในห้องสมัยอยู่หอพักและจำได้ว่ามีหนังสือ
เฉพาะเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมเล่มหนาและหนังสือภาพวางอยู่

เพราะอย่างนี้เอง ตอนที่พบบันอีกครั้งผมถึงรู้สึกแปลกใจที่หมอนี่
เป็นตำรวจ

“อะไรกัน พวกนายนะ ไม่ได้พูดเรื่องนี้กันเลยหรือ”

ทาคามิทำเสียงเหน้อยหน้าทำให้การรื้อฟื้นความทรงจำของผม
จำต้องจบลง

“เพิ่งเจอกันได้ไม่กี่เดือน อีก็อย่าง เจ้านี้ก็ระวังตัวเหลือเกิน แค่มัน
เข้าใกล้เกินหนึ่งเมตรก็โดนหาว่าเป็นโรคจิตแล้ว จะให้คุยกันสงบๆ ถึงเรื่อง
ในอดีตนะเป็นแค่นั้นนี่แหละ”

ฮิบิชิซึ่งบ่นด้วยเสียงเรียบๆ ปรายตามองผมเล็กน้อย

เรียกคนโรคจิตว่าโรคจิตมันผิดตรงไหน! ผมตะโกนใส่

“อ้าว อ้าว ฉันเองก็อยากจะทำให้มันใจอยู่นะ แต่มันก็เป็นเพราะนาย
ทำตัวเองใช่ไหมล่ะ”

ท่าทางทาคามิซึ่งพูดและยิ้มเยาะอย่างมีนัยแอบแฝงทำให้ผมพูด
ต่อไม่ออก

(เป็นไปไม่ได้หรอกน่า เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้น ‘คืนนั้น’)
ไม่หรอก เป็นไปไม่ได้... เรื่องนั้นเกิดหลังจากที่ทาคามิไปเรียนต่อ
ที่แอลเอแล้ว...

ผมปฏิเสธในใจพลางรู้สึกวุ่นวายเริ่มร้อนผ่าวขึ้นมา ความร้อนตัว
ทำให้ผมลองเปลี่ยนหัวข้อสนทนาดู

“แล้ว แล้วคืนนี้ทำไมนายถึงมาที่นี่ได้ล่ะ”

พอได้ยินคำถามของผม ฮิบิชิก็ตอบ

“หมอนี่ติดต่อมาเมื่อเดือนก่อนว่าเรียนจบแล้วจะกลับมาอยู่
ญี่ปุ่นนะ”

“ใช่แล้วล่ะ เพิ่งกลับมาเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว แต่ก็ยังวุ่นๆ กับหลายๆ
อย่างอยู่ ที่จริงแล้วก็อยากมาทักทายให้เร็วกว่านี้นะ... อ๊ะ จริงสิ ฉันจะ
แนะนำให้คุณรู้จักนะ”

ทาคามิหมุนตัวไปรอบๆ แล้วยกมือโบกให้กลุ่มคนนานาชาติที่มา
ด้วยกันซึ่งยืนถือเครื่องดื่มอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย แล้วผู้ชายฝรั่งผิวขาวตัว
สูงหนึ่งในนั้นก็ปลีกตัวเดินตรงมาหาพวกเรา ผมสับสนลนถองหยักศกเล็ก
น้อย ดวงตาสีฟ้าใสแว่นตาครอบกลม เขาเดินเข้ามาใกล้และหยุดตรงหน้า
พวกเราแล้วยิ้มอย่างเป็นมิตร

“เขาชื่อ สตีฟ ฮามอนด์ เขาถูกเรียกตัวให้มาเป็นอาจารย์รับเชิญ พิเศษของมหาวิทยาลัยทางนี้ ฉันก็เลยตามเขามาด้วยนะ”

จากที่ทาคามิอธิบาย ผู้ชายอายุกลางๆ สามสิบคนนี่ยิ่งมองใกล้ๆ ก็ยิ่งดูเป็นคนฉลาด เขาโค้งตัวมอมสูงลงต่ำจนแทบจะหักเป็นสองท่อนเพื่อ ทักทายอย่างสุภาพ พร้อมทั้งพูดภาษาญี่ปุ่นสำเนียงแปร่งๆ ฟังดูไม่เป็น ธรรมชาติ

“ยินดีที่ได้รู้จักทุกท่าน ผมวิจัยวรรณคดีสมัยเอโดะอยู่ครับ”

“อ๊ะ ทางนี้ก็ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ผมฮิรามะ”

ผมพลอยก้มศีรษะคำนับไปด้วย

หมายความว่าสตีฟเป็นคนรักของทาคามิฉันหรือ จะว่าไปความ ชอบของทาคามิแบบนี้ก็ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย แถมเจ้าตัวยังบอกว่า ‘เป็น มาตั้งแต่เกิด’ อีกด้วย ที่จริง ตั้งแต่ที่ผมได้พูดคุยกับเขาครั้งแรกลักษณะ การพูดจาของเขาก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว แถมยังไม่ปกปิดที่ตัวเองเป็นเกย์ คบหากับคนรอบข้างอย่างเป็นปกติมาตลอด เป็นผู้ชายหัวไว เป็นผู้ใหญ่ และฉลาดกว่าคนที่อายุเท่าๆ กันมาก... ทั้งผมและคนอื่นฯ จึงไม่มีใครใส่ใจ เรื่องเพศสภาพของเขา ยกให้เป็น ‘พี่สาว’ แต่ชีวิตในหอพักที่มีแต่ผู้ชายก็ อาจมีบ้างที่ทำให้เขาต้องรู้สึกอึดอัด

พอได้ยินว่าเขาจะไปเรียนต่อผมก็รู้สึกเหมือนสูญเสียพี่สาวที่คอย ดูแลไป ฮิโบริจึงพูดกับผมที่กำลังใจเสียวว่า “เขาอะ ไปใช้ชีวิตที่โน่นสบาย กว่า”

ตอนนั้น มีเพียงฮิโบริเท่านั้นที่พอจะเปิดใจคุยกับทาคามิได้ ทาคามิ เลยอาจพูดความในใจหลายๆ อย่างกับฮิโบริเพียงคนเดียวก็ได้

“ฉันมีสำนักพิมพ์ที่รู้จักกันอยู่หลายที่ คงจะพอทำงานแปลหนังสือ ประทับชีวิตได้อยู่... แล้วยังคิดว่าได้กลับมาใช้ชีวิตที่นี่ดูหลังจากที่ไม่ได้อยู่ เสียเวลานานก็ไม่เลว แต่ฉันตกใจนะที่เห็นนายไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนเลย จน

ตอนแรกฉันไม่เชื่อนี่ว่าเป็นภาพลวงตา ——ฮิบคินี่ก็จริงๆ นะ เมื่อกว่านี้
ไม่ยอมเล่าอะไรให้ฟังเลย”

ผมเห็นด้วยกับทาคามิซึ่งกำลังชายตามองฮิบคิคุยกับสตีฟ

“ฉันเองเหมือนกัน เมื่อเช้านี้ลู่ๆ ก็บอกให้มาที่นี้ตอนสามทุ่ม”

“ชอบบังคับให้คนอื่นทำตามใจตัวเองเหมือนเดิมเลยนะ”

ทาคามิถอนหายใจและเอียงหน้าเข้ามาใกล้ๆ และกระซิบบอกข้างหู
ราวกับจะบอกความลับ

“แต่ว่า ที่ทั้งสองคนมาด้วยกันแบบนี้ หมายความว่ายกโทษเรื่อง
นั้นแล้วใช่ไหม”

(หมอนี่ รู้เรื่องนั้นจริงๆ ด้วย!)

ในหัวของผมชาวโพลนไปหมดด้วยความซ็อก กว่าจะรู้ตัวก็หลุด
ออกไปโดยไม่ได้คิดเสียแล้ว

“ยกโทษ... อะไรละ ไม่หรอก ...พอดีว่า ...บังเอิญเจอกัน...แล้วก็...

ปล่อยเลยตามเลยมาตลอด”

“หืม... งั้นก็ยังไม่โกรธอยู่ใช่ไหม”

ตอนที่ผมหันไปทำหน้าที่ลำบากใจใส่ทาคามิที่พยายามไล่ต้อนผม
มากขึ้น ก็มีใครบางคนมาเตะที่ไหล่ผม

“ซินโจจ้งไม่ใช่หรือนั้น บังเอิญจ้ง!”

“อ่า เอ คุณฮาสิมิ?”

เขาเป็นฝ่ายบริหารของบริษัทโฆษณารายใหญ่ที่เพิ่งเจอกันตอน
ประชุมเปิดโปรเจกต์เมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เอง ทั้งๆ ที่เขาอายุห่างจากผมไม่
มากนัก แต่ทำงานเป็นหัวหน้าโปรเจกต์ของทีมส่งเสริมการขายโซเชียลเกม
ที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในปัจจุบัน และเป็นทีที่กล่าวขานกันว่าเขาคือมือ
หนึ่งของวงการเลยก็ว่าได้

“ซินโจ เดียวมานะ”

ทาคามีตะแชนผมและปลีกตัวออกไป

“เห็นได้สักพักแล้วละว่ามีกลุ่มคนหน้าตาดีอยู่”

เขาว่าพลางมองตามทาคามีซึ่งเดินกลับไปรวมกลุ่มพอดี

“มาเลี้ยงปิตงานหรือครับ?”

ที่ผมถามอย่างนั้นก็เพราะเขาสวมเสื้อสูทแบรนต์อิตาลีดูภูมิฐาน ผิดกับผมซึ่งใส่เสื้อเชิ้ตมือสองกับกางเกงยีนส์เดนิมลายขาดๆ

“ฮือ ก็ตามนั่นแหละ”

พอตอบรับแล้วฮาสิมิก็นั่งไปมองด้านหลังทำให้ผมได้เห็นหญิงสาวที่มาอยู่กับเขาเป็นครั้งแรก

ผมประบ่าสีน้ำตาลเกาลัด ใส่ชุดเดรสทรง A สีน้ำเงินเข้มกับ รองเท้าส้นสูงกำมะหยี่ ในมือถือกระเป๋าใบเล็กๆ เธอไม่ได้สวยมากมายอะไรแต่มีใบหน้าเล็กได้รูป จมูกกับปากดูสมส่วน อายุน่าจะยี่สิบกลางๆ ทั้ง ทรงผมและเสื้อผ้าต่างก็เนียบไม่มีที่ติหญิงสาวคนนั้นยืนอยู่หลังฮาสิมิห่างไปหนึ่งก้าวพอดี คงเป็นเพราะท่าที่งามสง่านั้นทำให้ผมนึกถึงคำว่า ‘แฟนสาวผู้เป็นงาน’ ที่มักจะใช้กันในวงนี้

“คนนี้เป็นดาราที่เคยเป็นนางแบบสมัครเล่นมาก่อน คิดว่าจะให้ ขึ้นเป็นผู้ช่วยพิธีกรอีเวนต์เปิดตัวโซเซียลเกมที่ว่านะ —— เรียวกะจั่ง นี้คุณ อีรามะเป็นกราฟิกดีไซเนอร์ แต่พวกเราเรียกแบบสนิทๆ ว่าซินใจจั่ง”

“อีรามะครับ ยินดีที่ได้รู้จัก...”

แล้วคำกล่าวทักทายพร้อมรอยยิ้มที่ส่งออกไปให้หญิงสาวเบื้องหน้าก็ต้องขาดตอนลง

ทำไมนะหรือ... ก็เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะสิ ผมรู้จักใบหน้านี้ดี

“...”

ดูเหมือนว่าฝ่ายผู้หญิงเองก็รู้ตัวแล้ว รอยยิ้มตามแบบฉบับผู้ เชี่ยวชาญชะงักลง ฮาสิมิกงจะเห็นความผิดปกติที่พวกเรามองตากันนิ่ง

จึงถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า

“เป็นอะไรไปหรือ เรียวโกะ...”

หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ เป็นการตอบฮาซึมิซึ่งหน้าถอดสีเพราะ
ผลเอเรียกชื่ออย่างสนิทสนมขึ้นมา

“ขอโทษค่ะ... ไม่รู้ทำไม ฉันรู้สึกปวดหัวขึ้นมาเนะค่ะ...”

เธอเอามือกุมที่ศีรษะข้างหนึ่งและทำท่าทางไม่สบาย

“เป็นอะไรมากไหม”

“คิดว่าถ้าได้ออกไปสูดอากาศข้างนอกก็คงจะดีขึ้นนะค่ะ ขอโทษด้วย
นะค่ะที่ต้องขอตัวก่อน”

หญิงสาวบอกกล่าวอย่างนั้นแล้วหันตัวกลับ ฮาซึมิมองตามหล่อน
ซึ่งเดินออกไปราวกับจะหนีจากอะไรสักอย่างไปด้วยความสงสัยแล้วจึงหัน
มามองผมเหมือนเดิม พอสบตากัน เขาก็ยกไหล่

“ที่จริงแล้ว... ก็คิดว่าคงจะรู้หมดแล้วละ เราคบกันอยู่นะ เป็นเด็ก
ที่โตในชนบทก็เลยมีความมูมานะ แต่ก็ไร้เดียงสาเกินไปสำหรับวงการนี้ ก็
อย่างที่เห็นนั่นแหละ... ท่าทางแบบนั้นคงไม่มีโอกาสตั้งขึ้นมาได้แน่ๆ เลย
อยากจะให้เลิกทำแล้วมาแต่งงานเป็นแม่บ้านซะ... ก็คิดไปว่าอย่างนั้นนะ”

งั้นหรือครับ... ที่ผมทำได้มากที่สุดก็แค่ตอบรับ ผมอยากจะเลี้ยง
ไม่พุดถึงหล่อนมากไปกว่านี้จึงเอ่ยขอตัวกับฮาซึมิไปว่า “มีเพื่อนรออยู่”
และปลีกตัวออกมา

ผมรู้จักผู้หญิงคนนั้น แถมยังเป็นคนที่อยู่ใกล้ตัวมากอีกด้วย...

ช่างเป็นความบังเอิญที่น่าขันอะไรอย่างนี้ แต่คนที่น่าจะรู้สึกกังวล
คงจะเป็นหล่อนมากกว่า

ผู้หญิงคนนั้น—— โยชิตะ (ถ้าหากป้ายที่ติดเอาไว้ไม่ได้เป็น
ชื่อปลอม นี่น่าจะเป็นนามสกุลของหล่อน) เรียวโกะอาศัยอยู่ข้างห้องใน
แมนชั่นซึ่งเป็นทั้งที่พักและสำนักงานของผมที่จินงูมาเอะ

และที่หล่อนแสร้งแสดงละครเล็กๆ น้อยๆ เพื่อหนีหน้าออกไปก็ คงมีเหตุผลที่สำคัญ โยชิตะ เรียวโกะย้ายมาเมื่อสามเดือนก่อน แต่ก็ไม่ได้มีการทักทายอย่างเป็นทางการอะไร เคยเห็นหน้ากันแค่ไม่กี่ครั้งเท่านั้น หลายครั้งที่ได้เจอล้วนเป็นจังหวะที่ไม่ดีกับหล่อนนัก

ครั้งแรกที่พบเป็นเวลากลางดึกซึ่งบังเอิญขึ้นลิฟต์เดียวกันพอดี หล่อนคงชวนผู้ชายรุ่นลุงที่ดูมีเงินน้อยมาด้วย ตอนแรกที่เห็นก็คิดว่าเธอช่างเป็นผู้หญิงที่ฉืดน้ำหอมฟุ้งและออกอ้อนผู้ชายแบบไม่อายุสยตาผู้คนเอาเสียเลย ผมกับหล่อนลงลิฟต์ชั้นเดียวกันและเดินไปตามทางเดินทิศทางเดียวกัน ตอนยื่นหน้าประตู่ห้องซึ่งอยู่ติดกัน หล่อนก็หันมามองผมแต่ก็รีบเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างไม่สนใจ

พอเปิดประตู โยชิตะ เรียวโกะก็เดินหายเข้าไปในห้องพร้อมกับลุงที่พามาด้วย ผมนึกถึงภาพตอนนั้นแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจขณะยืนอยู่มุมหนึ่งของฟลอร์

จะดีแค่ไหนถ้าหากผมจำผิดคน แต่ดูจากท่าที่ผิดปกติของหล่อนแล้วก็มั่นใจได้เลยว่าความทรงจำของผมไม่ผิดแน่นอน

หากได้เห็นครั้งหนึ่งแล้ว จะไม่มีทางลืมหน้าตาหรือรูปร่างไปได้ — เรื่องนี้เป็นความสามารถพิเศษเพียงอย่างเดียวของผม แกรมถ้ามีความประทับใจครั้งแรกที่ชวนจดจำด้วยแล้วละก็ไม่มีทางที่ผมจะจำผิด

(แ่จจริงฯ ยังต้องเจอหน้าฮาสิมิบ่อยๆ จนถึงช่วงฤดูใบไม้ผลิเลยด้วย)

ผมไม่อยากจะพูดหรือยุ่งเรื่องส่วนตัวของคนทำงานด้วยเลย แม้แต่น้อย แต่พอเห็นนักเที่ยวตัวงออย่างฮาสิมิแสดงท่าที่เอาจริงเอาจังกับความรักให้เห็นแบบนี้ ผมก็รู้สึกปวดใจ...

ผมยกขวดเบียร์ไฮการ์เดินขึ้นดื่ม แต่อุณหภูมิของมันที่หายเย็นไปมากแล้วยังทำให้ผมต้องทำหน้ามุ่ย

3

สุดท้ายพวกเราที่ปาร์ตี้กับทาคามิและเพื่อนที่ 'JET' กันจนถึง ตีสี่เศษ กว่าจะกลับถึงแมนชั่นที่จินงูมาเอะก็เกือบจะตีห้า ตอนนอนอยู่บนเตียง ฟาก็ใกล้สว่างเต็มทีแล้ว

แม้จะนั่น เช้าวันรุ่งขึ้นฮิโบริก็ออกไปทำงานเวลาเจ็ดโมงครึ่ง โดยไม่แสดงอาการจากการอยู่ใต้รุ่งหลังเหลือให้เห็นเลยแม้แต่หน่อย

ส่วนตัวผม คงเป็นเพราะผลจากที่เมื่อวานนี้ได้นอนจนถึงช่วงเย็น ทำให้สนุกสุดเหวี่ยงในคลับมากไปหน่อย แม้จะล้มตัวลงนอนบนเตียง ก็ยังข่มตาให้หลับลงไม่ได้ กว่าความมึนงงจะเข้าสู่ใจมก็หลังจากส่งฮิโบริไปทำงานแล้ว ผมจึงนอนหลับๆ ตื่นๆ อยู่ที่โซฟาตลอดช่วงเช้า แต่ที่ตื่นขึ้นมาหลังเที่ยงแม้จะไม่ค่อยเต็มใจนัก เพราะคิดว่าถ้าตื่นยังนอนซี้เกียจอยู่แบบนี้ พอตกกลางคืนก็คงจะนอนไม่หลับอีกแน่ๆ

ผมตัดสินใจว่าจะออกไปเดินเล่นให้หายง่วงและกินมื้อเที่ยง จึงสวมดาวน้แฉกเกิดทับเสื้อกันหนาวอีกชั้น ใส่หมวกไหมพรม สะพายกระเป๋า เบ้เข้าที่ไหล่ ระหว่างกำลังยืนเหม่อลอลิฟต์ขึ้นมารับที่โถงหน้าลิฟต์ชั้นเจ็ด อยู่นั้นก็ได้ยินเสียงเรียกจากด้านหลัง

“สวัสดีค่ะ”

ผมหันไปมองก็เห็นโยชิตะ เรียวโกะยืนอยู่ เธอรวบผมขึ้นสูง หลวมๆ ใส่เสื้อไหมพรมถักใหม่ที่ตัวใหญ่กับกระโปรงยาวกรอมเท้า ไหล่ สะพายกระเป๋าผ้า และกำลังยิ้มแป้นอยู่

“อ้อ... สวัสดีครับ”

การจู่โจมอย่างกะทันหันแบบนี้ไม่เคยคาดคิดมาก่อนแบบนี้ทำให้ผม

TOUGH Act.3 Double Trouble

ตกใจจนสะดุ้ง แต่ใบหน้าที่เมกอัพมาเต็มทีกลับยิ่งฉีกยิ้มมาให้ผม

“จะออกไปข้างนอกหรือคะ”

“อ๊ะ ครับ”

แม้แต่ตัวเองก็ยังรู้ว่าเสียงที่พูดออกไปแข็งกระด้างและหน้าก็ซึ่งขึงขึ้นมามาก ผมไม่คิดว่าหล่อนจะเป็นฝ่ายเข้ามาทักก่อน นึกว่าหล่อนจะทำเหมือนว่าเราไม่เคยพบกันโดยบังเอิญเมื่อคืนนี้เสียอีก...

(หล่อนจะลจลจลไปด้วยกันนั่นรี)

ผมอยากหาเหตุผลเพื่อเลี้ยงไปใช้บันไดแทน แต่จังหวะไม่ดีเอาเสียเลย เพราะลิปต์ขึ้นมาถึงพอดี เราเลยเดินตามกันเข้าไปในลิปต์ ชั้นที่ที่ผมกดเลข ‘1’ หล่อนซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ก็หันมามอง

“เมื่อคืนนี้ตกใจหมดเลย ไตเกี่ยวเหมือนจะกว้างแต่ก็แคบนิดเดียว ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้เสียมารยาทเมื่อคืนนี้... เพราะฉันทกใจมาก ๆ เลยค่ะ”

“ไม่เป็นไร...”

ผมพยายามไม่พูดมากและหลบตาเรียวกะซึ่งพูดเข้าประเด็นขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย แยกแล้ว สถานการณ์นี้ไม่ดีเอาซะเลย

ผมจึงไปที่ไฟบอกชั้นด้านบนและวิงวอนขอห้องอยู่ในใจว่าขอห้องละ... ช่วยถึงชั้นหนึ่ง เร็วๆ ที่เถอะ! แต่ก็ไม่เป็นผล ลิปต์เก่าๆ ที่ใช้มานานหลายปีค่อยๆ ขยับไม่ลงไปถึงชั้นหนึ่งสักที

“สนิทกับคุณฮาฮีมิหรือคะ”

หล่อนถามและจ้องหน้าผม

“เปล่าหรือก ไม่ได้สนิทอะไรเป็นพิเศษ... ก็แค่เจอกันตอนคุยเรื่องงาน แต่ส่วนตัวนี่ไม่ค่อย...”

ผมรู้สึกกดดันที่ถูกจ้องในระยะประชิด ทำให้ผมได้แต่พิมพ์เบาๆ ในลำคอ

“หืม ึ่งตัวเองหรือ?”

หล่อนตอบมาด้วยน้ำเสียงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง
(อึดอัดจนจะขาดใจแล้ว)

ในที่สุดลิลิพท์ก็มาถึงชั้นหนึ่ง ทันทีที่ประตูเลื่อนเปิดออก ผมรีบก้าวเท้าออกจากลิฟต์อย่างว่องไว แล้วหันไปยิ้มอำลาเรียวกะราวกับจะเป็นการสั่งสอนหล่อนว่า ‘นี่สิ การสร้างยิ้มแบบมีเอโปร’ และเดินหนีออกจากที่นั่นให้เร็วที่สุด แต่หล่อนกลับเรียกผมไว้ด้วยเสียงทุ้มต่ำเหมือนจะกัดไม่ปล่อย

“คุณฮิรามะคะ”

รู้สึกได้ว่ามีคนเดินเข้ามาใกล้หลังของผมซึ่งหยุดยืนตัวแข็งอยู่ตามมาด้วยเสียงกระซิบเบาๆ ว่า

“เขาคอนันนะะ เป็นคุณลุงที่เป็นญาติกันนะคะ”

เขาคอนันที่ว่า หมายถึงตาเสียที่ควงแขนมาด้วยกันตอนนั้นหรือ? ผมกลืนคำถามที่ติดอยู่ตรงลำคอลงไป

เรียวกะซึ่งผมเห็นจากหางตานั่น ดวงตาสีดำลับอาบด้วยความมืดมิดดูน่ากลัวจนผมเกือบจะหลุดปากสัญญาออกไปว่า “จะไม่พูดอะไรก็แล้วกัน!” แต่ความจริงผมก็มีวแต่ยืนตัวแข็งพูดอะไรไม่ออก เรียวกะยิ้มยกมุมปากข้างหนึ่งขึ้น เป็นรอยยิ้มซึ่งต่างจากตอนที่เห็น และเดินผ่านผมที่ยังคงยืนนิ่งอยู่

กระป๋องยาวของเรียวกะที่พลิวตามทวงท่าหายลับไปจากประตูอัตโนมัติของแมนชั่นแล้ว พอหล่อนลับสายตาไปผมก็รู้สึกอ่อนแรงขึ้นมาจนต้องลงไปนั่งยองๆ กับพื้นทันที

“...น่ากลัวชะมัด”

ใจผมเต้นแรงอย่างกับเพิ่งดูหนังผีน่ากลัวๆ จบไปอย่างนั้นแหละ

ประสาทการรับรู้ของมนุษย์นั้นแข็งแกร่งและดีอด้านกว่าที่ตัวเอง

คิด กว่าผมจะได้เรียนรู้กับตัวเองก็เป็นค่าของวันเกิดเรื่องอันน่าอึดอัดใจ กับเรียวโกะ

วันแรกที่รู้สึกกังวลกับฮิโบริจินไม่ได้นอนทั้งคืน ต่อด้วยวันที่ไปเที่ยว 'JET' รวมเป็นสองคืนติดกัน ทำให้เวลากลางวันและกลางคืนของผมกลับตาลปัตรไปสิ้นเชิง “คืนนี้อาจจะนอนไม่หลับอีกก็ได้” ผมแบกรับความรู้สึกกังวลใจ แต่แล้วเปลือกตาก็ค่อยๆ หย่อนลงระหว่างที่กำลังนอนดูโทรทัศน์บนโซฟา... ขณะที่กำลังจะหลับลึกลงไปนั้น อ๊ะ... จะมัวมานอนอยู่ที่นี่ไม่ได้! จึงลุกพรวดตื่นขึ้นมา และพบว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังนอนห่มผ้าห่มขนเปิดอยู่บนเตียงของตัวเองอย่างดี...

ผมนั่งนิ่งอยู่สักพัก ปล่อยให้เสียงนกกรอ่ง จี๊บ จี๊บ แข่งกันยามเช้าดังเข้ามาในหู

(เอ? อะไร ทำไมถึงได้มานอนที่นี่ได้ล่ะ)

ผมคลานออกจากเตียงและเดินไปห้องนั่งเล่นทั้งที่ยังหาคำตอบไม่ได้ แต่ไม่เห็นฮิโบริ มีเพียงกระดาษข้อความวางทิ้งไว้บนโต๊ะอาหารหนึ่งใบ

[อ่านนอนโชว์ฟุงสิ เป็นหวัดกันพอดี]

ผมถือกระดาษโน้ตไว้ในมือและค่อยๆ หย่อนตัวนั่งลงบนเบาะเก้าอี้อย่างหมดแรง

ถึงจะนอนไม่พอแค่ไหนก็ไม่น่าจะหลับสนิทจนไม่รู้อะไรเลยสิ!

ทั้งที่ระวังฮิโบริขนาดนั้นแต่กลับถูกข่มมานอนถึงเตียงโดยที่ไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่บ่อย นี่มันยังงัยกัน!

(เสียเซลฟ์ที่สุด...)

แม้ว่าผมจะทิ้งกับความชะล่าใจไม่ระวังของตัวเอง แต่คืนนั้นก็ยังไม่หลับได้ลง คงเพราะเหนื่อยล้าจนหมดแรง

พอมาคิดดูแล้ว คงเพราะงานจะเยอะเป็นพิเศษในเดือนธันวาคม รีเปล่า ฮิโบริถึงได้ออกไปสถานที่สำรวจแต่เช้า กว่าที่จะกลับก็ดึกสงัดไปแล้ว

ถึงจะอยู่ด้วยกัน แต่ก็เจอหน้ากันน้อยมาก ถ้าจัดเวลาให้ดีๆ อาจจะไม่ต้อง
เห็นหน้าหมอนั้นทั้งวันเลยก็ได้

แม้จะอยู่ชายคาเดียวกัน แต่ชีวิตก็ไม่ได้ต่างไปจากที่ผ่านๆ มาสัก
เท่าไร

เอาเข้าจริงก็ไม่ได้พบหน้าหมอนั้นมาสองวันแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้
เวลาสองอาทิตย์ก็น่าจะผ่านไปได้สบายมาก —— แล้วก็ผ่านไปได้หกวัน
ในคืนวันเสาร์เวลาสามทุ่ม วันที่ผมเริ่มรู้สึกใจชื้นขึ้นมาเป็นอย่างมาก

ผมกลับถึงห้องหลังเสร็จงานจากสตูดิโอที่กินเวลาตลอดทั้งวัน ผม
ยื่นหากุญแจอยู่ที่หน้าประตู แน่ใจว่าเอาใส่ไว้ในเป้แล้วนี่นา... แต่ เอ? ไม่มี
หรือว่าจะใส่ไว้ในกระเป๋าอีกข้างนะ... ขณะที่กำลังง่วนหาอยู่นั่นเอง ประตู
ห้องข้างๆ ก็แง้มเปิดออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว

“เพิ่งกลับมาหรือ”

พอถูกโยชิตะ เรียวโกะซึ่งคืนนี้ไม่ได้แต่งหน้าถาม ผมก็สะดุ้งตกใจ
“ฮะ...”

ก่อนที่ผมจะตอบอะไรออกไป เรียวโกะก็พูดขึ้นมาก่อน “พอดีเลย
รอแป๊บนึงนะ” หล่อกนพุดอยู่ฝ่ายเดียวและหายกลับไปในห้อง
(แ่ยจริงๆ ...ทำไมต้องมาเจอตอนนี่)

ผมอยากจะเข้าห้องตัวเองไปโดยที่ไม่ต้องรอหล่อกนกลับออกมา
ความจริงแล้ว หลังวันที่เจอกันในลิฟต์ ผมก็ได้เจอกับหล่อกนอีก
จำได้แม่นว่าเป็นเมื่อวานตอนกลางคืน ผมกลับจากข้างนอกที่ทุ่มเศษ และ
ได้พบกับเรียวโกะที่กลับเข้ามาหลังผมเพียงสามสิบวินาทีที่ที่ล็อบบี้ของ
แมนชั่นตรงชั้นหนึ่ง

ทำไมถึงต้องมาเจอกันบ่อยขนาดนี้นะ แม้จะคิดในใจอย่างนั้นแต่ก็
ก้มศีรษะให้เป็นการทักทายตามมารยาท แต่เรียวโกะกลับปรายตามองผม
แวบหนึ่งและสับัดหน้าหนี จากนั้นก็เดินไปขึ้นบันไดแทนเหมือนเสียงที่จะ
พบหน้าผม

ตอนอยู่ในลิฟต์ยังมาทำดีด้วยเพื่อถามนั่นถามนี่ แล้วมาชู้กันอีกต่างหาก พอคืนเมื่อวานกลับทำเป็นเมินไส่อย่างไม่วิเคราะห์ แต่ผ่านไปไม่ถึงวันก็เข้ามาคุยด้วยเหมือนกับเป็นเพื่อน ทำที่เปลี่ยนไปในทุกครั้งที่เราเจอกัน ผมไม่เข้าใจคนคนนี้เลย

ในที่สุดผมก็หาบุญแจแจจึ่งหยิบจากเบ้ พอเสียบเข้ากับรูกุญแจและหมุนเพื่อไขเปิด ประตูห้องข้างๆ ก็เปิดออกอีกครั่ง คราวนี้เรียวกะออกมาพร้อมกล่องกระดาษใบแข็ง หล่อนถือกล่องท่าทางหนักเดินตรงมาหยุดอยู่หน้าผม หล่อนทำเป็นเซเล็กน้อย ผมจึงเผลอยื่นมือออกไป ——ทันใดนั้น กล่องนั้นก็ถูกยัดเข้ามาในมือผม

“นี่คะ แบ่งผักมาให้ บ้านที่ต่างจังหวัดเพิ่งส่งมาให้วันนี้ ยังสดๆ ใหม่ๆ เลยล่ะ”

“แบ่ง... ทั้งหมดนี้เลยหรือ!”

ความหนักของกล่องกระดาษที่ดูเหมือนจะยังไม่ได้แกะออกดูด้วยซ้ำทำให้ผมเผลอร้องเสียงดังออกมา

“ใช่แล้วล่ะ กรุณารับไว้ด้วยนะคะ เพราะฉันไม่ทำอาหารในห้อง”

“เดี๋ยวลี” ผมเรียกเรียวกะซึ่งยัดเยียดของมาและกำลังจะหันหน้าเดินกลับไปเอาไว้

“ไม่ดีเลยนะ... นี่พ่อกับแม่ที่บ้านอุตสาหะส่งมาให้ใช่ไหม แล้วผมก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องรับไว้ด้วย”

ผมยื่นกล่องกลับไป กะจังหวะตอนที่เรียวกะรับกล่องคืนโดยอัตโนมัติแล้วก็เปิดประตูห้องตัวเอง จากนั้นก็รีบไถตัวเข้าไปและปิดประตู “เฮ้อ!...” ขณะที่กำลังถอนหายใจด้วยความโล่งอกอยู่นั้น ฮิปโปซึ่งใส่เสื้อเซ็ทสีชาวก็นั่งออกมาจากด้านใน เขาทำหน้าตาสงสัยและถามว่า

“มีอะไรหรือ? หน้าแดงเชียว”

“...กลับมาแล้วหรือ วันนี้แปลกจังที่กลับเร็ว”

เหมือนนานมาแล้วที่ไม่ได้เห็นภาพชายตรงหน้าใช้มือข้างหนึ่งขยับ

เนกไทให้หลวม ผมจึงเผลอยืนมองอยู่ตรงนั้น

“อ้อ ฉันก็เพิ่งกลับมาเมื่อคืนนี่เอง ช่วงเคลียร์งานเดือนธันวาคมที่วุ่นๆ นี่ตีขึ้นมาหน่อยละ ——แล้วมีอะไรหรือเปล่า?”

“ฮือ... เดี่ยวเล่าให้ฟัง”

ตอนที่กำลังจะถอดรองเท้า เสียงกริ่งที่ประตูก็ดังขึ้นติดกันสองครั้ง พอเปิดประตูจู่ๆ มุมกล้องกระดาศก็โผล่เข้ามาาระหว่างช่องว่างทันที

ผมคิดในใจว่าแย่แล้ว แต่ก็เข้าไป เพราะเรียวกะใช้ตัวฉัน ประตูเข้ามาพร้อมกับกล้องใส่ฝัก

เธอมองผมที่กำลังยืนนิ่งด้วยความตกใจสลับกับฮิปีคิที่กำลังขมวดคิ้วให้กับผู้จุ่มนมเข้ามา จากนั้นจึงพูดขึ้น

“อ้าว มีเพื่อนมาสินะ งั้นก็พอดีเลย ผู้ชายสองคนกับฝักแค่นี้กินแป็บเดียวก็คงหมดแล้ว”

เรียวกะตัดสินใจให้หมดทุกอย่าง และวางกล้องใส่ฝักลงตรงที่วางรองเท้าดังตบ! ตามมาด้วยการมองสำรวจเข้ามาในห้อง

“หืม นี่ถือว่าสะอาดมากเลยนะเนี่ยสำหรับห้องที่ผู้ชายอยู่คนเดียว ฉันเข้าไปดูข้างในได้ไหม”

หล่อนทำเป็นถาม แต่กลับถอดรองเท้าเดินเข้าไปในห้องโดยไม่รอคำตอบ

“หืม แปลนห้องก็เหมือนกันหรือนี่”

เรียวกะเดินผ่านฮิปีคิไปและยื่นหน้าเข้าไปดูในห้องน้ำกับห้องอาบน้ำ ผมจึงรีบเข้าไปห้าม

“เดี๋ยวลี คุณโยชิคะ...”

“นี่ ห้องนี้ค่าเช่าเท่าไรหรือ”

“หะ?”

ทำไมต้องตอบคำถามแบบนี้ด้วยล่ะ! ระหว่างที่ผมกำลังเก็บความโมโหไว้ในใจ หล่อนก็เดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น เรียวกะก้าวฉับๆ ตรงไปเปิด

ประตูปานเลื่อนกระจกออกไปที่ระเบียง

อะ อะไรกันเนี่ย ผู้หญิงคนนี้!

ผมเดินตามเรียวกะโกะซึ่งเดินไปทั่ว ยิ่งหางตาเหลือบไปเห็นฮิโตะยีน กอดอกมองเหมือนเป็นเรื่องสนุกอย่างกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ความโกรธ ก็ยิ่งพลุ่งพล่านมากขึ้น

“ตรงนี้วิวดีกว่าอย่างที่คิดไว้จริงด้วย”

เรียวกะโกะยืนมองทิวทัศน์ยามค่ำคืนสักครู่ ลูๆ ไม่รู้ว่าคิดอะไรถึง เดินไปใกล้รอยต่อระหว่างระเบียงห้องของหล่อนกับห้องของผม แล้วก็จับ ที่กั้นระหว่างห้องข้างๆ กับห้องผมและมองเข้าไปที่ระเบียงห้องตัวเองจาก มุมต่างๆ เรียวกะโกะทำท่าทางแปลกๆ อยู่สักพักก็หันกลับมามองผมซึ่งกำลัง จ้องหล่อนอย่างระแวงจากทางด้านหลังอยู่

“นี่ ฉันคิดมานานแล้วว่าถ้าเดินลอดจากกันอันนี้ น่าจะไปห้อง ฉันได้ใช่ไหม”

“...เรื่องแบบนั้น ผมไม่เคยคิดหรอก”

“เอาน่า ก็แค่พูดถึงความเป็นไปได้ คุณก็ตัวผมมันจะลอดผ่าน เข้าไปได้ไง”

พูดจบก็จ้องหน้าผมราวกับเป็นอาชญากร

นี่อยากจะทำอะไรกันแน่หรือ แม่คุณ

ผมรู้สึกรำคาญขึ้นมาเต็มแก่แล้ว ตั้งใจว่าคราวนี้จะต้องพูดออกไปให้รู้เรื่อง แต่ก็ต้องล้มเลิกเพราะประโยคถัดมาของหล่อน

“ชุดชั้นในที่ตากไว้ที่ระเบียงห้องถูกขโมยนะ”

“เอ๊ะ จริงหรือ”

“โดนไปเมื่อวันก่อน ทั้งๆ ที่นี่เป็นชั้นเจ็ด แปลกมากเลยใช่ไหม”

หล่อนมองตาผมพลางก็พูดเว้นจังหวะเหมือนอยากจะเน้นย้ำ

“คุณโยชิตะ... เอ่อ”

ผมรู้สึกถึงกลางร้ายจึงพูดออกไปแต่ก็ไม่ทัน

“ขอโทษที่มารบกวนนะคะ”

หล่อนพูดโพล่งขึ้นมาอย่างไม่รอฟังที่ผมนจะพูด และหันตัวกลับเดินเชิดหน้าออกจากห้องไปโดยที่ไม่หันมามองพวกเราอีกเลย ผมมองตามหลังส่งหล่อนออกจากห้องไปและยืนงออยู่สักพัก เมื่อสติกลับมาแล้วจึงนึกขึ้นได้ “ผักนี่!” ผมตะโกนและวิ่งตามไป แต่ประตูห้องหล่อนก็ปิดใส่หน้าผมอย่างไม่ไยดี

“คุณโยชิคะ!”

ผมรีบวิ่งออกมาตรงทางเดินนอกห้องโดยไม่ใส่รองเท้า และได้ยินเสียงล็อกประตูดังกริกจากห้องข้างๆ

ผมเดินคอคดกลับห้องด้วยความผิดหวัง แล้วก็สบตาเข้ากับฮิบิชิซึ่งยืนรออยู่ที่ประตู

“ใครนะ คุณหนูท่าทางบ้าๆ บอๆ คนนั้น”

“คุณไม่รู้ชื่อหรือ ... ก็คนห้องข้างๆ ใจ”

ฮิบิชิเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งหลังจากที่ได้ยินคำตอบส่งๆ ของผม จากนั้นเจ้าตัวก็ยกกล่องผักที่ถูกวางไว้ขึ้นแบกบนบ่าราวกับมันเป็นกล่องเปล่าและถามผมต่อว่า

“สนิทกันมากถึงขนาดเอาของแบบนี้มาให้เลยหรือ”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างนั้นตั้งแต่วันนี้นะ”

ผมบ่นพลางถอนหายใจ และคำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นมา จึงลองถามผู้ชายที่แบกกล่องผักอยู่ออกไป

“นี่ ที่ผู้หญิงคนนั้นบอกนะ ... เรื่องชุดชั้นในอะไรนั่น ... เรื่องนั้น”

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะทำให้เขารีบหันมาปฏิเสธ แต่ฮิบิชิก็ลืบลวงกล่องผักที่พื้นห้องครัว “อ้อ เรื่องนั้นนะ” แล้วหันมาพยักหน้า

“เธอสงสัยนายซัดๆ เลยละ ไปทำอะไรให้เธอสงสัยหรือไงกัน”

“จะเป็นไปได้ยังไงเล่า!”

ผมตะโกนปฏิเสธ แต่แล้วความทรงจำบางอย่างก็ผุดขึ้นมาจึงร้อง

“อ๊ะ” และตบเข้าขาด

นี่ก็ขึ้นได้วก่อนหน้านี้ —ขณะที่กำลังขนอุปกรณ์ประกอบฉากอยู่ที่ทางเดินนอกห้อง ผมเคยบังเอิญเจอเรือวโกะซึ่งเดินมาจากอีกฝั่งหนึ่ง ตอนที่เดินสวนกับหล่อนแล้วไหลกระทบกันจนทำให้ของในกล่องร่วง หล่อนเป็นคนหยิบขึ้นมาให้ เพียงแต่ว่าของสิ่งนั้นมันเป็น... ชุดชั้นในผู้หญิง

เป็นเพราะงานที่ทำ ผมจึงด้านซากับเรื่องแบบนี้ ชุดชั้นในผู้หญิงก็เป็นแค่ ‘สินค้า’ ขึ้นหนึ่งสำหรับผมเท่านั้น และตอนนั้นก็ยิ้มให้ไปตามปกติพร้อมบอกหล่อนว่า “ขอโทษนะครับ ขอขอบคุณมาก” แต่พอตอนนั้นมาคิดทบทวนดูแล้ว หล่อนเหมือนจะทำหน้าตึงไป—

“...อูว์ว่า”

พอรู้ตัวว่าถูกตบหน้าว่าเป็น ‘โจรขโมยชุดชั้นใน’ ผมก็ยกมือขึ้นห่อแก้มตัวเองและร้องครวญครางออกมา ฮิโตะเข้ามาจับไหล่ผมไว้

“อย่ามาทำหน้าแดงอยู่คนเดียว อธิบายมานะ”

เขาลากตัวผมไปที่โซฟาและบังคับให้นั่งลง

“ที่จริงแล้วก็อยากจะอูดนูทำเป็นไม่ได้ยินอยู่หรอก แต่ระหว่างที่อยู่ที่นี่ผู้หญิงท่าทางน่ารังเกียจคนนั้นก็ถือว่าเป็นคนข้างห้องฉันเหมือนกัน ถึงจะไม่ค่อยเต็มใจแต่จะทำเหมือนตัวเองไม่เกี่ยวก็ไม่ได้ เล่ามาซิ”

ผมแหงนหน้าขึ้นไปจ้องผู้ชายที่กำลังจุดไฟที่บุหรี่มาริลโบโรพลางพูดวางท่าอยู่ตรงหน้า แต่ท่าที่แข็งกร้าวของผมก็อยู่ได้ไม่นานนัก สุดท้ายก็ต้องยอมเล่าออกไปจนหมด

นั่นเป็นเพราะตอนนั้นผมรู้สึกทนอยู่เฉยไม่ได้จนอยากจะเล่าให้ใครสักคนฟัง

พอคิดว่าตัวเองถูกใส่ร้ายก็นิ่งไม่ติด แถมยังรู้สึกหงุดหงิดบอกไม่ถูก อยากจะออกไปเคาะประตูเรียกช่างห้องและอธิบายว่า “คุณอาจเข้าใจผิด ทางแกงชั้นในชิ้นนั้นเป็นอุปกรณ์สำหรับถ่ายรูปแบบไม่ใช่ของส่วนตัว” แต่ก็จำเป็นต้องรวบรวมทุกเหตุผลมาข่มใจไม่ให้ตัวเองทำตามความคิดชั่วแล่น

อย่างนั้น และพอผมเล่าทุกอย่างให้ฮิโรคิซึ่งคาบุนุหรีและคอยซานรับจนจบแล้ว จิตใจก็พลันสงบขึ้นมาได้บ้าง

“—เพราะงั้น มันก็เลยกลายเป็นเรื่อง ‘โจรขโมยชุดชั้นใน’ นั้น ยังไงล่ะ”

พอเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาทั้งหมดจนจบ ฮิโรคิก็เสียบก้นบุนุหรีที่ถูกสูบจนสั้นลงไปทีกล่องเขียนบุนุหรีพกพาในมือข้างซ้าย แล้วเอามือข้างนั้นเกาคางเบาๆ เขาทำหน้านิ่งและมองเหม่อไปในอากาศ ในที่สุดก็พิมพ์เบาๆ ว่า “ให้ตายสิ” พลังถอนหายใจไปด้วย

“มีแต่เรื่องวุ่นวายเข้ามาไม่เว้นวันแบบนี้ คงคิดได้แค่ว่าชาติก่อน นายคงไปทำบาปทำกรรมอะไรไว้”

“ชาติก่อน?”

“แต่ก็ช่างเถอะ —ต่อไปจะเป็นการสันนิษฐานจากฉันนะ”

เขาพูดเกริ่นไว้ก่อน ผมจึงขยับตัวนั่งฟังอย่างตั้งใจ

“ก่อนอื่น ขอตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนว่าโยชิตะ เรียวโกะ นอกจากหนุ่มบริษัทโฆษณาที่ชื่อฮาซึมิแล้วยังคบผู้ชายรุ่นลุงท่าทางป่าๆ อยู่ด้วยแน่นอนว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ต้องปกปิดจากฮาซึมิ และเรียวโกะมารู้ความจริงเมื่อวันก่อนว่าผู้ชายห้องข้างๆ ที่บังเอิญรู้เรื่องนี้ด้วยดันเป็นเพื่อนร่วมงานกับฮาซึมิ มาถึงตอนนี้ดูเหมือนว่าเรียวโกะจะคิดไปเองว่าถูกนายกุมความลับที่เป็นจุดอ่อนของหล่อนเอาไว้

—คืนนั้น เรียวโกะก็ใช้เวลาคิดแผนตลอดคืน เธออาจคิดไปถึงหลักการที่ว่าการโจมตีคือการป้องกันที่ดีที่สุดขึ้นมาได้ จึงตัดสินใจลองหาข้อมูลตัวนาย และเริ่มเอาจริงในวันถัดไป พอเห็นท่าทางของนายตอนนั้นก็คงจะคิดว่า ผู้ชายท่าทางใจดีแบบนี้ น่าจะควบคุมได้ไม่ยาก”

“อะไรกัน ควบคุมเนี่ย”

“พูดง่าย ๆ ก็คือนายโดนเด็กดูถูกนะ เพราะตอนที่เจอหน้าเรียวโกะ นายไปแสดงออกว่ากลัวมากเลยนี่ เป็นท่าทางของคนที่ไม่ว่าจะยังงี้ก็ไม่

อยากจะทำไปเกี่ยวข้องกับเรื่องยุ่งยาก ถ้าเป็นแบบนี้เธอก็คงไม่ต้องห่วงว่าจะเอาความลับไปบอกฮาดีมิเง นายบอกว่าสุดท้ายเรียวกะโกะยิม น่าจะเป็นยิมที่แสดงหล่อนโล่งอกมากขึ้นกว่าเดิมนะ”

ฮิโบริคิสันนิษฐานต่อโดยไม่สนว่าผมกำลังทำหน้าที่บั้งเพราะรู้ตัวว่าโดนดูถูก

“เรียวกะโกะคิดว่าคงไม่ต้องกังวลใจอะไรแล้ว แต่ดันจ้งหะไม่ดีที่มีเหตุซุดซันในถูกขโมยขึ้นซ้ำอีก ทำให้ความสงสัยที่น่าจะหายไปแล้วกลับมาใหม่ เธอนึกขึ้นได้ว่าผู้ชายห้องข้างๆ เคยทำซุดซันในผู้หญิงหล่นตรงทางเดิน แกรมยังพูด “ขอบคุณครับ” ด้วยใบหน้าใสซื่อ บางทีนั่นอาจจะ เป็นของที่ขโมยมา และซุดซันในของตัวเองก็คงจะโดนผู้ชายคนนั้นขโมยไปด้วย ความสงสัยนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อยู่ทั้งวัน พอรวมกับเรื่องที่เจอกันเมื่อคืนก่อนความรู้สึกเคลือบแคลงก็ถึงขีดสุด แล้วพอนายที่หล่อนคิดว่าดูซีซลาดทักทายออกไปอย่างงั้น ก็เหมือนยิ่งจี้จุดหล่อนมากกว่าเดิม...”

“...”

ฮิโบริคิมองผมที่ดูมีนงยิ่งกว่าเดิมด้วยสายตาเวทนาเล็กน้อย แต่ก็ยังสันนิษฐานต่อไปอีก

“ตอนแรกก็คิดว่าดูถูกว่านายเป็นคนอ่อนแอ แต่นั่นอาจจะแค่การแสดง ที่จริงแล้วนายอาจจะ เป็นพวกโรคจิตที่ใช้ประโยชน์จากจุดอ่อนของผู้หญิงมาเติมเต็มความใคร่ไร้ยางอายของตัวเองก็ได้ ตอนแรกหล่อนทำเป็นไม่สนใจเดินกลับมาที่ห้องตัวเอง ระวังที่คิดไปต่างๆ นานา ในหัวของเธอก็ให้นายรับบทเป็น ‘ไอ้คนหมกมุ่นในกาม’—ชายโสดหน้าตาไร้เดียงสาแต่ซ่อนความลับดำมืดไว้ในใจ และนี่ก็ขึ้นมาได้ตอนนั้นว่าถ้ามีอะไรมามัดตัวว่านายเป็นโจรขโมยซุดซันในจริงๆ เรื่องคงหักมุมไปไม่ได้ไม่ยาก ก็เลยพยายามที่จะหาหลักฐานให้ได้”

“...ถ้างั้น ที่มาเมื่อกี้ก็เพื่อหาหลักฐานสินะ?”

ผมถามอย่างหมดแรง ฮิโบริคิคาบหูหรือมีมวนใหม่เอาไว้และพยักหน้า

“จู่ๆ ก็มีตำรวจสายสืบสาวเกิดขึ้นมาซะอย่างงั้น ทั้งการสืบถาม ข้อมูล ทั้งกลยุทธ์การสนทนากับผู้ต้องสงสัย คงทำตามละครทีวีที่ฮิตๆ กัน อยู่ช่วงนี้ พอได้พิสูจน์แล้ว ก็ยิ่งได้รู้ชื่อนาย ‘ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง’ แบบนี้ ถ้ามี ชุดชั้นในของหล่อนตกอยู่ที่ระเบียงห้องนายแค่ชิ้นเดียว เรื่องก็จะจบอย่าง สมบูรณ์”

ผมรู้ว่าเรื่องที่ตำรวจตัวจริงๆ ค่อย ๆ อธิบายออกมาไม่ถูกต้อง จึง เหลือบตาขึ้นไปจ้องเขา

“—ถึงจะงั้นก็เถอะ คิดได้ไปถึงขนาดนั้นเลยหรือ?”

“เดิมทีที่น่าจะเป็นคนที่ชอบคิดอะไรไปเองอยู่แล้ว แถมที่ผ่านมามาทางจะเจอกับผู้ชายแย่ๆ มาเยอะ คงจะเหมารวมว่าผู้ชายทั้งโลกนี้ล้วน แต่หวังแต่ผลประโยชน์ ถ้าปล่อยให้เห็นจุดอ่อนหรือความลับก็จะถูกเอามา เป็นเงื่อนไขให้ต้องทำอะไรสักอย่าง ฉันทึ่งจะเจอเป็นครั้งแรกคงจะบอกอะไรมาไม่ได้ แต่เท่าที่เห็นดูเป็นคนคิดมากเกินกว่าเหตุนะ”

“ในความคิดของเรียวโกะ ฉันคงจะเป็นคนวิตถาร คนมีเดมน คนป่วย ... เป็นพวกขยะที่เลวร้ายสุดๆ เลยสิ”

ผมยกมือขึ้นกุมศีรษะ แต่เสียงของฮิบิคิที่อยู่เหนือหัวฟังเหมือนกับกำลังปลอบเด็กๆ

“ใครอยากคิดยังไงก็ปล่อยเขาไป ไม่มีใครเอาป้ายที่เขียนว่า ‘โจรขโมยชุดชั้นใน’ มาแปะไว้บนหลังนายสักหน่อย”

“แต่เขาอยู่ข้างห้องนะ!”

ฮิบิคิเอามือจับไหล่ผมที่หุนหันลุกขึ้นมาเอาไว้และจ้องมองหน้าหนึ่ง พลังพูดว่า “ใจเย็นหน่อย”

“คิดดูสิ ที่เมื่อคืนนี้ผู้หญิงคนนั้นมาหาเรื่อง ก็เพราะตั้งใจจะเตือนว่า ‘ฉันรู้แน่’ ตอนนี้อยู่หน้าจะพอใจ คงรอดสถานการณ์ไปพักใหญ่เลย นายแค่ทำเป็นทงไม่รู้ร้อนก็พอแล้ว ถ้าไปแก้ตัวหรือทำลับๆ ล่อๆ หลบหน้าผู้หญิงคนนั้นก็จะยิ่งน่าสงสัยเข้าไปใหญ่ ระหว่างที่หล่อนเฝ้าดูแล้วเห็นว่า

นายไม่ได้ไปฟ้องฮาสมิ เดียวก็เลิกสนใจไปเองแหละ”

“...แล้วเรื่องโจรขโมยชุดชั้นในล่ะ?”

“นั่นก็เป็นอีกเรื่อง ——คำถามแรกก็คือเธอโดนขโมยจริงหรือเปล่า คนแบบนั้นชอบคิดว่าตัวเองเป็นผู้เสียหายอยู่แล้ว เจ้าตัวอาจเป็นคนทั้งเองแต่ลืม แล้วมาโวยวายว่าโดน ‘ขโมย’ ไป”

“เฝ้าดูเฉยๆ แล้วจะเลิกสนใจจริงๆ หรือ...”

พอได้ยินผมก้มหน้าพึมพำอย่างนั้น ฝ่ามือใหญ่ๆ ของเขาก็กินเข้ามาตบที่แขนทั้งสองข้างแรงๆ และกระซิบเบาๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำว่า

“ถ้าขนาดนั้นแล้วยังไม่ยอมเลิกหาเรื่องอีก ฉันจะไปหาหลักฐานมาแสดงให้ได้เอง”

ผมเงยหน้าขึ้นมองสีหน้าจริงจังของเขา

“...ฮิปีคิ”

“จะเป็นพยานว่า ผู้ต้องสงสัยที่โตจนปานนี้แล้วแต่หนวดยังไม่ขึ้นให้โดนคนนี้ ไม่มีทางหมกมุ่นกับกางเกงชั้นในผู้หญิงหรอก”

“อะ ใบบ้า...”

ผู้ชายที่หลบลูกเตะของผมได้อย่างง่ายดายหัวเราะยั่วโห่ซะแล้ว ทำท่าจะเดินออกจากห้องไป ผมรู้สึกโมโหจึงลุกขึ้นยืนจากโซฟาเดินตามไป แต่ก็สะดุดกล่องที่วางไว้ในครัวเสียก่อน

“โธ๊ะ!”

ผมรีบสลัดแขนซึ่งอำมารับตัวผมไว้ ออก “โอ๊ย เจ็บ” ผมไม่ได้สนใจที่ฮิปีคิทำหน้าเนือ แต่ก็ก้มตัวลงนั่งข้างๆ กล่องกระดาษนั้นแทน

ใช่แล้ว... จะทำยังไงกับของนี่ดี

“นี่นะ สำหรับผู้หญิงคนนั้นแล้ว อาจจะ...”

ผมนั่งคุกเข่า เอาแขนยันพื้นไว้ทั้งสองข้าง ฮิปีคินั่งขัดสมาธิลงกับพื้นข้างๆ

“อาจจะให้เป็นคำปิดปากก็ได้นะ คงคิดว่าใช้ไม้แข็งอย่างเดียว

อาจไม่ได้ผล สำหรับผู้หญิงคนนั้น นี่น่าจะเป็นของรางวัลแหละนะ”

“ให้คำปิดปากเป็นผักเนี่ยนะ”

ผมมองของในกล่องด้วยความรู้สึกสับสน มีอียวาวๆ ที่ยื่นเข้ามาข้างๆ ถือวิสาสะฉีกเทปกาวที่ปิดกล่องออก

“ฮะ นาย!”

ฮิโบริเปิดกล่องโดยไม่สนใจเสียงร้องห้ามของผม ในกล่องมีทั้งมันฝรั่ง แครร์รอต หัวหอมใหญ่ที่แต่ละอย่างถูกห่อด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์มาอย่างดี ฮิโบริหยิบมันฝรั่งกับแครร์รอตขึ้นมาและเพ่งพิจารณาไปที่ผักซึ่งมีดินติดมาด้วยสายตาจริงจังอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“ขนาดไม่เท่ากันแต่รู้สึกได้ถึงควมมีพลัง บ้านผู้หญิงคนนั้นคงทำอะไรทำนา ของพวกนี้ก็คงมาจากไร่ตัวเอง”

“คงจะเป็นห่วงลูกสาวที่เข้ามาทำงานในเมืองหลวงจะไม่มีอะไรกิน ก็เลยส่งมาให้สินะ”

“อาจจะผิดจากเจตนาของพ่อแม่ที่บ้านนอก แต่พวกเรากินมันให้หมดชะก็น่าจะดีกว่าปล่อยให้เน่าทิ้งกล่องโดยไม่มีใครเปิดดูแหละนะ —— นี่ หม้ออยู่ตรงไหน”

ผมมองตามผู้ชายที่ลุกขึ้นยืนพร้อมหยิบผักด้วยมือทั้งสองข้างทั้งที่มันไม่ใช่ดอกไม้ไปอย่างงงๆ

“ถามหาหม้อ นี่นายทำอาหารเป็นด้วยหรือ?”

“ตอนเรียนมหาวิทยาลัยฉันก็ทำกินเองนะ”

“โฮ้ว ไม่น่าเชื่อเลย นายที่ให้รุ่นน้องทำให้ทุกอย่างแม้แต่ซงกาแพเนี่ยนะจะทำอาหาร”

ผมทิ้งที่ได้รู้ความจริง ฮิโบริจึงพิมพ์าตอบกลับมาขณะเปิดตู้กับข้าวในครัวออกที่ละบาน

“ผ่านไปตั้งแปดปี อะไรๆ ก็ต้องเปลี่ยนไปบ้าง”

“...”

ทั้งๆ ที่ผมคิดว่าสมัยเรียนมัธยมทั้งต้นและปลาย ตัวเองคือคนที่สนิทและรู้จักเขามากกว่าพี่น้องแท้ๆ

พอนานๆ ที่ได้กลับมากินนอนอยู่ด้วยกันแบบนี้ ทำให้ได้เห็นอีกด้านหนึ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อนโดยไม่ตั้งใจจนผมอึ้งไปเลย

เนื้อต้มชื้ออุนิจุจากะมื่อตึกที่ผมกินด้วยความรู้สึกสับสนนั้น --- อร่อยกว่าที่คิดไว้มาก

4

เช้าวันถัดมา ทุกครั้งที่ผมเดินเข้าออกห้องตัวเองในแมนชั่นจะรู้สึกถึงสายตาที่มองสำรวจมาจากห้องข้างๆ

เริ่มจากตอนเช้า ทันทีที่ผมออกจากห้องและเดินไปตามทางเดินด้านหน้า ก็ได้ยินเสียงประตูแง้มเปิดออกตามหลังมา พอหันไปมองมันก็จะปิดลงทันที และประตูที่เปิดคือประตูห้องของโยชิตะ เรียวโกะ ส่วนเวลากลางคืนก็จะเป็นอีกแบบ ตอนที่ผมเอากุญแจเสียบประตูจนมีเสียงดังกร๊าก ประตูห้องข้างๆ ก็แง้มเปิดออกเล็กน้อย พอรู้สึกถึงสายตาที่จ้องมาจนต้องหันไปมองข้างๆ ประตูก็ปิดฉับลงเหมือนเคย

ดูเหมือนตอนฮิบิชิเข้าออกห้อง ก็เกิดเหตุการณ์แบบเดียวกัน

“ถ้าลองนึกถึงใจของฝ่ายนั้นที่เป็นผู้หญิงและคิดว่ามีคนโรคจิตอยู่ข้างห้อง นี่อาจจะเป็นการป้องกันตัวอย่างหนึ่ง ถึงจะดูเข้มแข็ง แต่ก็คงจะกลัวมากจนต้องจับตาดูพวกเรอตลอดเวลาละมัง? ปล่อยให้สลักพังกจะเลิกไปเองแหละ”

ฟังจากคำพูดจาของฮิบิชิ จริงอยู่ ถ้าคิดถึงใจเรียวโกะแล้ว ผมก็พอจะเข้าใจ แต่ว่า...

ถึงจะเข้าใจ แต่จะให้เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ถึงเมื่อไหร่กัน

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิวาโมโตะ คาโอรุ เขียน
ทาคาซากิ บอสโก ภาพ
Neco Maid แปล

© Kaoru Iwamoto 2016
Originally published in Japan in 2016 by Libre Inc.
Thai translation rights arranged with Libre Inc.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2565
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์วายุโอเล็ท บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0367-6

อิวาโมโตะ, คาโอรุ.

Tough 2 Valentine Kids.– กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.
268 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เนโกะเหมด, ผู้แปล.
- II. ทาคาซากิ, บอสโก, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0367-6

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการพิเศษ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ประสานงานลิขสิทธิ์

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

Kantie JK Takahashi

milkcream

วรุตม์ ทองเชื้อ, อลีน เฉลิมชัยกิจ

ยุพา แจ่มสุข

ยุพา แจ่มสุข

ณรงค์ พึ่งบุญพา

Makoto Shigeno

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

สำนักพิมพ์วายุโอเล็ท บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

๓๖

TOUGH: 2
Valentine Kids

“คิดว่าแค่ความรู้สึกที่อยากชดใช้อย่างเดียวจะทำให้ยึดติด
กับคนคนเดียวได้นานถึงแปดปีจริงๆ หรือ?”

หลังจากที่ได้พบกันอีกครั้ง คามิคุระ ฮิโตะ นายตำรวจ
ผู้ดุดัน บ้าพลัง กับ ฮิรามะ ชินโง ผู้ชอบหาเรื่องใส่ตัว เป็นชนวน
ให้ต้องพบกับเรื่องยุ่งยากอยู่บ่อยครั้ง การเข้ามาช่วยคลี่คลาย
เหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับชินโงทำให้ความสัมพันธ์กลับมาแนบชิด
สนิทกัน แม้บาดแผลในอดีตที่ทำให้จิตใจยังไม่คลี่คลาย

แต่ฮิโตะกลับพยายามรุกคืบความสัมพันธ์และยังมีเหตุ
ที่ทำให้ต้องย้ายเข้ามาอยู่ในห้องชินโง แม้ชินโงจะพยายามปฏิเสธ
แต่ก็ไม่เป็นผล ชินโงจึงต้องอยู่ร่วมห้องกับฮิโตะโดยไม่เต็มใจนัก...
“ปากก็บอกว่าเกลียดเรื่องแบบนี้ แต่ก็เห็นรู้สึกดีจนน้ำตาไหล
เลยนี่นา” และแล้วจุมพิตอันเร่าร้อนก็เริ่มต้น

ทำไมถึงได้มีความรู้สึกมากมายกับเขาขนาดนี้นะ... ชินโง
เองก็สงสัย?

ทดลองอ่าน

@booktime

นิยาย Boy's Love สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-14-0367-6

MH 0026

9 786161 403676

260.-

www.booktime.co.th